Іберійка (Iberis), рід одно-, дво- та багаторічних трав'янистих рослин родини капустяних. Походить з Півн. та Серед. Європи, Малої Азії. Стебло прямостояче, густогіллясте у 20-40 см. Суцвіття – зонтичне, китиця (10-15 см). Квітки дрібні, білі, бузкові, фіалково-рожеві. Цвіте VI-VIII. Розмножується насінням. Серед квітникарів Криворіжжя поширений вид І. звичайна.

Івайкін Яким Григорович (1914, Росія – серп. 1995, Кр. Ріг). Військ. керівник. Зак. Військ. авіауч-ще. Уч. ВВВ у скл. 2 гв. ШАД. Льотчик-штурмовик. Майстер штурмових ударів. Здійснив 426 б/вильотів. У 1967-1983 працював на Ленінськ. рудорем. з-ді. Нагородж. орд. Леніна, Червоного Прапора (2), О. Невського, Вітчизняної війни 1 ст. (2), Червоної Зірки.

Івакін Іван Матвійович (1920 – лют. 1944, Кр. Ріг). Підпільник. У 1943 – 1944 входив до скл. підпільн. групи І. І. Марченка, що діяла в р-ні ШУ ім. К. Лібкнехта. Брав участь у розповсюдженні листівок. Заарешт. гестапо і після тортур розстріляний.

“Иван да Марья”, газета для сімейного читання заснована у січ. 1997. Засновники А. Крупін і Л. Крупіна. Друкувала сімейні поради, виступи соціологів, лікарів. Виходила щотижня, невдовзі припинила існування.

Івана-довгого, народна назва 1 червня на Криворіжжі.

Івана купала, народна назва 7 липня на Криворіжжі. Початок купання.

Івана-листвичника, день 12 квітня.

Івана-пісного, народна назва 11 вересня. У цей день на Криворіжжі тривав суворий піст, у церквах поминали загиблих на війні.

Івана-пшеничника, народна назва 21 травня на Криворіжжі. Цього дня пекли пироги і пригощали подорожніх і бідняків.

Івана Сірка вулиця житломасиву Першотравневий Терн. р-ну. Закладена у кінці 20-х сім’ями гірників Першотравневого ШУ. До війни мала назву вулиця Першотравнева. До 1989 вулиця Ворошилова. У 1987 піддана генеральній реконструкції. Одна з центральних вул. Терн. р-ну. Довж. 3,2 тис. м, ширина 12 м. Розташовані СШ № 105, управління гідрозахисту, ш. “Першотравнева”, ощадбанк, братська могила. Має 27 багатоповерхових будинків, проживає 1392 чол., 23 приват. будинки, проживає 82 чол. Названа на честь укр. гетьмана Сірка Івана Дмитровича (між 1605 – 1610, Харків. обл. – 11.8.1680, Дніпропетров. обл.). Кошовий отаман Запорізької Січі. Уч. визвольн. війни 1648 – 1654. Визначний військовий і політичний діяч України. Обслуговують 77, 78, 81 в/з.

Івана Сірка вулиці сквер, закладен. у 1959 у зв'язку з відкриттям меморіалу на могилах воїнів-визволителів. Обладнан. клумбами, пішохідними доріжками. Має вихід на вул. І. Сірка. Пл. 0,7 га. Місце урочистостей на честь визволення Кр. Рогу і Дня Перемоги.

Івана Сірка вулиці сквер, закладен. у середині 60-х. Пл. 1 га. Обладнан. пішохідними доріжками, місцями для відпочинку, клумбами. Багатий на зелену рослинність.

Івана Франка вулиця, розташована у центр. частині Ц.-Міськ. р-ну. Закладена у 30-х. Розвитку набула у 50-60-х. Довж. 450 м, ширина 5,3 м. Має 30 будинків. Названа на честь укр. письменника Франка Івана Яковича (27.8.1856 – 28.5.1916, Львів). Рев. демократ. Вчений, прозаїк і поет. Серед лірики “Гімн”, “Каменярі”, “Беркут”. Обслуговує 2 в/з.

Іванаєвський Вікентій Іванович (4.11.1918, Оренбурзька обл.). Пром. керівник. Зак. Ленінград. політех. ін-т (1941). У 1941 – 1943 виготовляв снаряди на з-ді в Кушві Свердлов. обл. У 1943 – 1948 будував металург. з-д в м. Беговат (Узбекистан), де працював заст. голов. механіка. У 1948 – 1961 працював на з-ді “Комуніст”, ДРРЗ. У 1961 – 1972 перший директор КЦРЗ. Керував введенням першої черги. Нагородж. орд. “Знак Пошани”.

Іваненко Іван Іванович (1926, Черкаська обл.). Новатор виробництва. Зак. КГРІ. У 1966 працював нач. зміни ШПУ № 2 тр-ту “Кривбасшахтопроходка”. Умілий організатор виробництва. Ударник п'ятирічок, переможець змагань. Нагородж. орд. “Знак Пошани”.

Іваненко Фаїна Ісаківна (13.5.1929, Кіровоград. обл.). Відом. геолог. Зак. КГРІ (1952). У 1952 – 1980 геолог, ст. геолог, голов. геолог Ленінськ. геологіч. партії. Проводила

розвідку запасів руд до глибини 2 тис. м родовищ РУ ім. Леніна, ім. Р. Люксембург. На основі цього проведена реконструкція цих РУ. Вивчала кварцити Ганнівськ., Петрівськ, Першотравнев. родовищ. На базі цих запасів діє ПівнГЗК. Автор 12 фундаментальних геологіч. звітів.

Іваницька Надія Степанівна (1937, Львів. обл. – 22.11.1982, Кр. Ріг). Поетеса. Зак. Київ. ун-т. У Кр. Розі працювала у дитсадку, вчителювала. Чл. літоб'єднання "Рудана". Друкувалася у ж. "Дніпро", газ. "Червоний гірник". Загинула в автокатастрофі.

Іваницький Віктор Григорович (19.11.1937, Вінницька обл.). Засл. металург України (1996). Зак. Дніпропетров. металург. ін-т (1969). З 1959 на КХЗ. Дозувальник, бригадир, нач. зміни, заст. нач., нач. цеху вуглепідготовки. З січ. 1982 директор коксохімз-ду, з 1996 заст. ген. директора КДГМК з коксохім. виробництва. Керував будівництвом і реконструкцією коксових батарей, біохім. установок.

Іванів день, свято літнього сонцестояння (24 червня або 7 липня), яке приурочене до Різдва Іоанна Хрестителя.

Іванів день, народна назва 7 червня на Криворіжжі. З цього дня починалися роси.

Іванівка, село Гейківськ. сільради розташоване за 3 км на захід від центру сільради (с. Ранній Ранок). Рельєф спокійний. Засноване у 1883 на землях поміщика Січеванова. Спочатку й мало назву Січеванівка. Першу хату пан збудував для своєї прислужниці С. Коваленко на березі ставка. Згодом поруч оселилися Кушніренки, Гуртові з с. Федорівка сучас. Миколаїв. обл. У 1941 мало 50 будинків. У 30-х діяв кол-п "Перемога". 90 чол. загинули на фронтах ВВВ. Спалене і знищене за часів війни. Відбудоване на початку 50-х. Електрифіковане у 1956 – 1957. У 1973 проживало 121 чол. Пл. 43 га. Має 1 вулицю, 30 будинків, проживає 44 чол.

Іванівка (Салтикова), село виникло у середині XIX ст. У 1892 мало 70 дворів, 445 жителів. Входило до Криворізьк. волості Херсонськ. повіту Новоросійськ. генерал-губернаторства. Жителі займалися землеробством.

Іванівка, село Валівськ. сільради розташоване за 7 км на схід від центру сільради. Засноване у 1921 шляхом переселення родини І. К. Чечуна із с. Гурівка сучас. Кіровоград. обл. Засновник мав 5 дітей. Серед перших поселенців Чечуни, Бишевці, Тараненки. На початку 20-х діяло спільне тов-во обробки землі. У 1930 – 1950 існував кол-п "Нове життя". До війни складалося з вулиці, 60 будинків, де проживало до 2000 чол. Діяли початкова школа, клуб, магазин, млин. 95 чол. брали участь у ВВВ. За часів окупації спалене і зруйноване. Відбудова завершилася на початку 50-х. У 1955 – 1957 електрифіковане. Рельєф спокійний, дещо хвилястий. Пролягає балка, яка упирається у ставок. У 1987 налічувало 61 двір, проживало 107 чол., діяло 2 магазини. У 1997 – 47 дворів, проживало 92 чол. Пл. 47 га. Має вулицю, 62 господарства, проживає 40 чол. Існує кладовище, встановлен. пам'ятник визволителям. Назване на честь засновника І. К. Чечуна.

Іванівки, села курган розташован. на водоподілі за 0,8 км на схід від села, біля дороги с. Іванівка -с. Валове. Висота 3,4 м, діаметр 42 м. Насип напівсферичної форми. Оглянутий археологом О. О. Мельником у 1983.

Іванівська, балка розташована на захід. околиці с. Іванівка Валівськ. сільради. Довж. до 5 км. Пл. 32,9 га. Починається на території Кіровоград. обл. Східне відгалуження починається на кордоні з Кіровоград. обл. і закінчується біля ставка с. Іванівка. У цих місцях береги вкриті лісосмугами, багаті на рослинність. Дно поблизу ставка вологе, вкрите очеретом. Має кілька природних джерел. Місце гніздування птахів.

Іванівська початкова школа, відкрита у 1924 у с. Іванівка сучас. Валівськ. сільради. Знаходилася у сільській хаті. Відвідувало до 50 дітей, працювало 3 учителі. За часів окупації спалена. Відбудована у 1945. Діяла до 1970.

Іванівська початкова школа, відкрита у 1931 у с. Іванівка сучас. Гейківськ. сільради. Розташовувалася у пристосованому будинку (селянська хата). Навчалося 30 дітей, працювали учителі Є. С. Мігуль, С. Д. Мігуль. Ліквідована на початку 60-х.

Іванівське кладовище, розташоване на схід. околиці с. Іванівка Валівськ. сільради. Пл. 2 га. Закладене у кінці 20-х. Поховані жителі села. Кількість поховань невідома.

Іванівське кладовище, розташоване на півн.-схід. околиці с. Іванівка Гейківськ. сільради. Пл. 1 га. Закладене у кінці XIX ст. Поховані жителі села. Кількість поховань невідома.

Іванівське родовище, будівельних пісків. Запаси складали 8 млн. куб. м. Придатні для виготовлення будматеріалів.

Іванівське родовище бідних залізних руд, розташоване на півн. від Кр. Рогу в Онуфрієвськ. р-ні Кіровоград. обл. Географіч. координати 48^0 50^I півн. широти, 33^0 26^I – 33^0 28^I схід. довготи. Належить до центр. частини Західно-Інгулецьк. руд. підзони. Виявлене у 30-х. Геологіч. розвідка проводилася у 1949 - 1955. Запаси руди розвідані до 300 м. Приурочене до магніт. аномалій. Іванівська синкліналь виступає у ролі рудоконтролюючої структури. Пл. 5 км х 0,8 км. Рудні тіла пластообразні. Склад: залізисті роговики і джеспіліти, сланці. Типи руд – магнетито-грюнерітові, грюнеріто-магнетитові, піроксено-магнетитові. Утримання заліза 35 %. Вивчали геологи В. А. Казанова, Т. М. Сумцова, М. І. Веригін, Л. Г. Загоруйко.

Іванівський сільський клуб, відкрит. у 1931 у с. Іванівка сучас. Гейківськ. сільради. Розташовувався у пристосованому приміщенні (сільська хата). Діяв самодіяльний театр, худ. самодіяльність, демонструвалися кінофільми, проводилися збори колгоспників.

Іванівський ставок, закладен. у 1958 на землях птахоплемз-ду "Христофорівський". Пл. 6,4 га, водні запаси 35 тис. куб. м. Зариблен. Місце відпочинку місцевих жителів.

Іванівський ставок, закладен. у 1899 місцевими землевласниками на землях рад-пу "Гейківський". Пл. 10,8 га. Водні запаси 121 тис. куб. м. Зариблен. Місце відпочинку місцевих жителів.

Іванкін Анатолій Трохимович (1.3.1930, Волгоград. обл. – 4.7.2000, Кр. Ріг). Фотомайстер. Освіта середня. У 1948 – 1950 працював художником у м. Майкоп. У 1954 – 1955 електрослюсар ст. Мудрьона. У 1955 – 1963 слюсар ш. "Саксагань". У 1963 – 1982 фотокор., зав. відділом фотоілюстрацій газ. "Червоний гірник". Фотолітописець Криворіжжя 60-70-х. Створив власну творчу школу. Переможець багатьох фотоконкурсів.

Іванко Валентина Андріївна (1.5.1927, Кіровоград. обл.). Майстер народ. творчості (1995). Зак. Криворізьк. гірничо-руд. тех-м (1948). У 1948 – 1972 геолог РУ ім. Кагановича / XX партз'їзду. Працює у галузі худ. вишивання, створює весільні рушники, святковий укр. одяг. Уч. виставок з 1995. Постійний учасник виставок в Дніпропетров. худ. салоні. Роботи в приват. колекціях Чехії, України, США.

Іванко Галина Леонідівна (23.11.1957, Кр. Ріг). Майстер народ. творчості (1995). Зак. КГРІ (1979). У 1979 – 1982 конструктор ін-ту ВНДПІрудмаш. У 1982 – 1984 майстер тр-ту "Криворіжшляхводбуд". У 1984 – 1988 конструктор об'єднання "Кривбасруда". З 1988 конструктор тр-ту "Кривбасшахтобуд". Працює в галузі худ. вишивання. Виготовляє весільні рушники, святковий укр. одяг. Уч. виставок з 1995. Постійний учасник виставок в Дніпропетров. худ. салоні. Роботи в приват. колекціях Чехії, України, Росії ін.

Іванник Микола Андрійович (1923, Кр. Ріг – 27.6.1942, там же). Уч. підпілля. Зак. СШ № 27. За часів окупації чл. підпільної групи В. Г. Козиненка. Брав участь у бойових операціях, розповсюджував листівки, зв'язковий. Витримав люті тортури у гестапо. Розстріляний в кар'єрі цегельного з-ду. Похован. у парку залізничників в Довг. р-ні.

Іванників Олександр Корнійович (1916, Ставрополь). Військ. діяч. Зак. Військ. акад. ім. Фрунзе (1949). В арм. з 1936. Уч. ВВВ з червня 1941. Під час боїв за Кр. Ріг ком-р 1 батальйону 47 гв. СП 15 гв. СД. Першим увірвався на пр. К. Маркса, Карнаватку. Оселився в Одесі. Нагороджений орд. Червоного Прапора (2), О. Невського, Вітчизняної війни 1 ст., Червоної Зірки (2).

Іванов Василь Григорович (20.4.1928, Кіровоград. обл. – 25.5.1993, Кр. Ріг). Герой Соц. Праці (1958). Освіта н/середня. У 1947 – 1987 бурильник, бригадир шахт "Нова", "Гвардійська" РУ ім. Р. Люксембург. Зробив вагомий внесок у розвиток гірнич.

промисловості Кривбасу. Встановив кілька рекордів. Успішно випробував нову техніку. Новатор виробництва 50-60-х. Переможець змагань, ударник п'ятирічок. Наставник і раціоналізатор. Вів громадську діяльність. Ім'я у Книзі Трудової Слави Дніпропетров. обл. Нагородж. орд. Леніна.

Іванов Віктор Іванович (27.7.1943, Кіровоград. обл.). Еколог. Зак. Велико-Анадольськ. лісний тех-м (1963). Працював озеленювачем. У 1970 – 1980 директор виробнич. тр-ту зеленого господарства. Ініціатор і керівник будівництва "Будинку природи". Керував реорганізацією тр-ту, розширенням площ зелених насаджень.

Іванов Василь Полікарпович (8.2.1901, Бєлгород. обл. - 1996, Москва). Ген.-майор (1943). Зак. курси червон. ком-рів (1920), КУКС (1938). Уч. 1-ї світ. війни. В рад. арм. з 1918. Уч. гром. війни на Півд. фр. Уч. рад.-фін. війни. На фронтах ВВВ з червня 1941. Ком-р 1018 СП 269 СД на Брянськ. фр., ком-р 8 мотодивізії НКВС, 199, 196 СД на Сталінград. фр. Сформував 10 гв. ПДД, з нею воював під Старою Русою,, на Дніпрі. Виявив мужність і майстерність на плацдармі Мишуриного Рогу. Керував діями ПДД у боях за Кр. Ріг в р-ні Веселих Тернів, РУ ім. Леніна, Визволяв Роздільну, Кишинів, Новосад, Печь, Грац. В арм. до 1968. Нагородж. орд. Леніна, Червоного Прапора (4), Суворова 2 ст., Кутузова 2 ст., Вітчизняної війни 1 ст., іноземн. орд.

Іванов Георгій Васильович (1902, Омська обл. – 80-ті, Кр. Ріг). Військ. діяч. Освіта середня. В арм. з 1920. Уч. гром. війни на Захід. фр. Уч. ВВВ з серп. 1941. У 1950 – 1952 викладач військ. кафедри КГРІ. Нагородж. орд. Леніна, Червоного Прапора (2).

Іванов Євген Борисович (4.6.1910, Казань – 29.1.1975, Кр. Ріг). Пром. керівник. Зак. Дніпропетров. хім.-тех. ін-т (1931). У 1931 – 1935 інж. коксохім. з-ду в Донбасі. У 1935 – 1938 нач. кокс. цеху КХЗ. У 1935 – 1953 нач. цеху, голов. інж. коксохім. з-дів на Донбасі, Кемерово. У 1953 – 1957 директор КХЗ. У 1957 – 1967 нач. лабораторії КМЗ. У 1967 – 1975 доцент кафедри вищої математики КГРІ. Один з провідних спеціалістів коксохім. виробництва в Україні. Канд. тех. наук (1966). Автор 80 наук. праць з вищої математики. Нагородж. орд. Трудового Червоного Прапора (2), "Знак Пошани" (2).

Іванов Зосим Іванович (10.1.1925, Ярослав. обл.). Почес. громадянин с. Чкаловка (1990). Зак. Моск. автоін-т (1958). Уч. ВВВ з серп. 1943 у скл. 63-ї мех. бр. Визволяв Криворіжжя. У 1948 – 1985 працював в Моск. педін-ті, Держкомсільгосптехніці Росії. Нагородж. орд. Вітчизняної війни 1 ст., Слави 3 ст.

Іванов Микола Арсентійович (1926, Ленінград). Новатор виробництва. Зак. Криворізьк. індустр. тех-м (1964). Уч. ВВВ з трав. 1944 у скл. 358 артполку 126 СД. Працював на блюмінгу-1 з-ду "Криворіжсталь". Ударник п'ятирічок, переможець змагань. Нагородж. орд. Жовтневої Революції, Вітчизняної війни 1 ст., Слави 3 ст.

Іванов Олександр Іванович (1890, Кр. Ріг – серп. 1965, там же). Почес. гірник. Один з найстаріших гірників Кривбасу. На рудниках з 1903. Уч. рев. подій 1905 у скл. загонів Червоної Гвардії. Один з організаторів відбудови РУ ім. Дзержинського, передачі Червоного Прапора шахтарям Мансфельда. Згодом на госп. роботі.

Іванов Петро Іванович (6.7.1949, Дніпропетров. обл.). Засл. металург України (1998). Зак. Дніпропетров. металург. тех-м (1971). З 1971 слюсар, майстер, нач. цеху, ст. майстер основного виробництва коксохім. виробництва ком-ту "Криворіжсталь". Новатор виробництва, переможець змагань. Засл. працівник "Криворіжсталі".

Іванов Петро Іванович (1909, Кр. Ріг – 11.9.1943, Могильов. обл.). Уч. підпілля. Освіта н/середня. Працював на шахтах Кривбасу. Служив в армії. Під час окупації перебував у Могильов. обл. Загинув у бою.

Іванова Валентина Іванівна (5.5.1937, Дніпропетровськ). Мед. керівник. Зак. Дніпропетров. мед. ін-т (1980). У 1960 – 1973 лікар-терапевт, у 1973 – 1978 зав. поліклінікою № 2, у 1978 – 1996 заст. голов. лікаря 11-ї міськ. лікарні. Відмінник охорони здоров'я. Лікар вищої категорії. Один з кращих спеціалістів з трудової експертизи. Нагородж. орд. Трудового Червоного Прапора.

Іванова Єлизавета Олександрівна (1921, Курська обл.). Новатор виробництва. Освіта середня. Працювала секретарем. Уч. ВВВ з лют. 1943 у скл. 19 окрем. прожектор. полку. Обороняла Сталінград, визволяла Україну. Уч. війни з Японією. Працювала оператором на ТЕЦ ком-ту "Криворіжсталь". Ударник п'ятирічок, переможець змагань, наставник. Нагородж. орд. Жовтневої Революції, Вітчизняної війни 2 ст.

Іванова Ірина Дмитрівна (13.3.1962, Кр. Ріг). Відом. аудитор. Зак. Київ. ін-т народ. господарства (1983). У 1983 – 1994 нач. відділу праці фаб-ки "Ремвзуття". У 1994 організувала фірму "Баланс-Аудит". Одна з перших в Україні одержала диплом аудитора міжнарод. зразка (Німеччина, 1995). Провідний аудитор України. Консультує підприємства, приват. осіб.

Іванова Клавдія Петрівна (1923, Новосибірська обл. – 15.9.1943, Дніпропетровськ). Уч. підпілля. Освіта н/середня. З початком ВВВ виконувала завдання командування у німецьких тилах у якості радистки. У червні - верес. 1943 у скл. розвід. групи "Блискавка" перебувала у Кр. Розі. Збирала і передавала інформацію. Заарештована у Дніпропетровську і після жорстоких катувань розстріляна в гестапо.

Іванова Марія Луківна (1946, Житомир. обл.). Новатор виробництва. Освіта середня. З 1967 працювала машиністом ШПУ № 2 тр-ту "Кривбасшахтопроходка". Ударник п'ятирічок, переможець змагань. Нагородж. орд. Трудової Слави 3 ст.

Іванова Ніна Іванівна (1922, Миколаїв. обл.). Відом. будівельник. Освіта н/середня. У 1939 – 1941 працювала на ШУ "Інгулець". У 1941 – 1946 колектор Магнітогорськ. металург. з-ду. У 1948 – 1971 штукатур БУ № 8 тр-ту "Кривбасрудбуд". У 1971 – 1977 штукатур БУ № 6 тр-ту "Криворіжжитлобуд". Наставник. Брала участь у будівництві багатьох об'єктів. Переможець змагань, виробничі норми перевиконувала на 110-115 %. Нагородж. орд. Трудового Червоного Прапора.

Іванова військове формування, діяло на території Криворіжжя у 1920 – 1921. Нараховувало до 100 чол. Вело боротьбу з рад. владою, тероризувало населення Лозуватки, Долинської, Казанки, Гурівки. У кінці 1920 розпалося, а у 1922 повністю знищене.

Івановський Георгій Іванович (початок XX ст. – 80-ті (?). Пром. керівник. освіта вища. У 1937 – 1939 працював директором з-ду "Криворіжсталь". Керував пуском ДП-3. Відкликан. у розпорядження ЦКВКП(б). Під час ВВВ працював у кольоровій металургії на Уралі. У 50-60-х очолював Запорізьк. раднаргосп. Депутат Верх. Ради 1-го скликання (1957), чл. Ради Союзу. Нагородж. орд. Леніна, Трудового Червоного Прапора.

Івановського Г. І. (пром. керівник), трудова діяльність пов'язана із з-дом "Криворіжсталь". У 1937 – 1939 працював директором. Відряджен. у розпорядження ЦК ВКП(б). Нагородж. орд. Леніна. Біографіч. даних не виявлено.

Іванька О. М. меморіальна дошка, встановлена на будинку № 70 по вул. Достоєвського Довг. р-ну у 1989. Напис на сіро-червоному граніті свідчить, що у цьому будинку жив О. М. Іванько, який загинув під час виконання інтернаціонального обов'язку в Афганістані.

Іванько Олег Миколайович (11.5.1967, Чукотка – 12.5.1987, Афганістан). Воїн-інтернаціоналіст. З 1982 жив у Кр. Розі. Зак. СПТУ № 27 (1983). Помер від ран в Афганістані. Похован. у Кр. Розі.

Іванько Павло Якович (30-ті, Київ. обл.). Новатор виробництва. Освіта середня. У 1953 – 1976 машиніст електровоза ПівдГЗК. Ударник п'ятирічок, переможець змагань, раціоналізатор і наставник. Вніс пропозиції з удосконалення кар'єрних електровозів, дій "вертушок". Нагородж. орд. Леніна.

Іванюта Юрій Петрович (5.6.1960, Київ. обл.). Засл. працівник промисловості України (1992). Освіта середня. З 1977 свердлувальник, шліфувальник, наладчик автоматів з-ду гірнич. машинобудування. Новатор виробництва, переможець змагань.

Івасик Катерина Олексіївна (10.12.1944, Кр. Ріг). Новатор виробництва. Освіта середня. У 1962 – 1990 швачка, розкроювальниця розкрійного цеху швейної фаб-ки "Старт".

Передовик виробництва. Переможець змагань, ударник п'ятирічок. Нагородж. орд. "Знак Пошани".

Івасюк Володимир Костянтинович (12.1.1962, Кр. Ріг). Засл. металург України (1998). Зак. Дніпропетров. металург. ін-т (1986). У 1986 – 1996 майстер, нач. аглоцеху НКГЗК. З груд. 1996 нач. аглоцеху № 3 гірничо-збагач. комплексу ком-ту "Криворіжсталь". Новатор виробництва, умілий керівник процесу виготовлення агломерату.

Івахненко Анатолій Микитович (29.1.1936, Дніпропетров. обл.). Госп. керівник. Зак. Дніпропетров. ін-т інж.-залізнич. тран-ту (1958). У 1958 – 1965 майстер, виконроб, нач. дільниці ком-ту "Кривбасбуд". Брав актив. участь у будівництві та реконструкції ш. "Комсомольська", "Нова", "Жовтень", ім. Фрунзе. У 1965 – 1971 нач. відділу, голов. інж., у 1971 – 1998 нач., з квіт. заст. нач. шляхового рембудуправління. За часів його керівництва вкладено 1 млн. т. асфальтобетону.

Івашин Іван Вакулович (11.10.1919, Дніпропетров. обл.). Герой Рад. Союзу (10.1.1944). Зак. Київ. педін-т (1953). До війни навчався у Криворізьк. геологорозвід. тех-мі. В арм. з 1939. Уч. ВВВ з червня 1941. Ком-р гармати 911 артполку 340 СД. Відзначився на плацдармі під Києвом. Вів вогонь наводкою. Живе у Києві, працював в СПТУ № 21. Нагородж. орд. Леніна, Вітчизняної війни 1 ст.

Івашин Микола Андрійович (12.9.1912, Кіровоград. обл. – 18.9.1974, Кр. Ріг). Засл. учитель України. Зак. Криворізьк. педін-т. З середини 30-х учитель у Широківськ. р-ні. Уч. ВВВ з серп. 1941. 30 років працював учителем хімії у СШ № 96, директором СШ № 99. Нагородж. орд. Червоної Зірки.

Івашков Іван Микитович (1926, Тюменська обл.). Керівник правоохоронців. Зак. Ленінград. шк. міліції (1955). Уч. ВВВ у скл. військ НКВС. В органах МВС з 1951. У 1955 – 1965 оперуповноважений, нач. відділу УВС Кр. Рогу. У 1965 – 1970 нач. Ц.-Міськ. РВВС. Уміло керував правоохоронцями у боротьбі із злочинністю. Засл. працівник МВС СРСР. Полковник міліції. Нагородж. орд. Вітчизняної війни 2 ст., Червоної Зірки.

Іващенка В. (засл. гірник України), трудова діяльність пов'язана із ш. "Південна" РУ ім. Ілліча. Працював підривником. Ударник п'ятирічок, переможець змагань. Біографіч. даних не виявлено.

Іващенко Віктор Гаврилович (20.2.1936, Дніпропетров. обл.). Новатор сільгосп. виробництва. Освіта н/середня. У 1959 – 1994 тракторист, майстер рад-пу "Гірник". Бронз. медаль ВДНГ СРСР (1970). Передовик виробництва. Наставник. Майстер вирощування високих врожаїв. Ударник п'ятирічок. Нагородж. орд. Трудового Червоного Прапора, Трудової Слави 3 ст.

Іващенко Никифор Давидович (21.9.1880, Полтав. обл. – 1960, Дніпропетровськ). Уч. рев. руху. Освіта середня. У 1898 – 1902 рахівник управління Катеринослав. залізниці. У 1903 – 1905 рахівник ст. Довгинцеве. Актив. учасник рев. подій 1905. Обирався секретарем Довг. бойового страйкового ком-ту. Формував бойові дружини. У 1912 вислан. на довічне поселення до Сибіру. Викладав у школі. З 1927 жив в Дніпропетровську. Чл. тов-ва політзасланців.

Іверської ікони Божої Матері храм Української православної церкви, зареєстрован. у трав. 1998. Має вівтар на честь Іверської ікони Божої Матері. Однокупольна споруда перебудована з клубу. Розташована у Дзерж. р-ні. Настоятель С. Бенца, В. Симонюк.

Івженко Василь Дмитрович (6.1.1950, Полтав. обл.). Засл. металург України (1994). Освіта середня. З 1968 формувальник, бригадир виливальників литва фасонно-ливарного цеху ком-ту "Криворіжсталь". Новатор виробництва. Ударник п'ятирічок, переможець змагань. Засл. працівник КМК. Нагородж. орд. Трудової Слави 2, 3 ст.

Івко Володимир Тимофійович (1925, Дніпропетров. обл. – трав. 1999, Криворіжжя). Сільгосп. керівник. Зак. Дніпропетров. с/госп. ін-т (1956). Уч. ВВВ з лют. 1943 у скл. 47 гв. СП 15 гв. СД. Брав актив. участь у визволенні Криворіжжя. У 1956 – 1964 агроном, секретар парткому рад-пу ім. Орджонікідзе Криничанськ. р-ну. У 1964 – 1985 директор рад-пу "Червоний забійник". Господарство вивів у число передових, керував

переселенням сіл із промзони ПівнГЗК. Брав актив. участь у ветеранськ. русі, патріотич. вихованні. Уч. ВДНГ. Нагородж. орд. Жовтневої Революції, Вітчизняної війни 1 ст., Трудового Червоного Прапора (2), Слави 3 ст., "Знак Пошани", "Хрестом хоробрих" (Польща).

Івлєв Анатолій Костянтинович (14.8.1928, Криворіжжя). Військ. діяч. Зак. Моск. ун-т ім. М. В. Ломоносова. В арм. з 1944. У 1956 – 1957 служив на військ. полігоні Капустін Яр, у 1957 – 1971 на космодромі Байконур. З 1971 учитель, лектор товариства "Знання", голова р-ної організації Фонду Миру, голов. інж. міськ. театру. Почес. знаки Фонду Миру (4), медаль ім. К. Е. Ціолковського від Федерації космонавтики Росії (1992). Бере актив. участь у громадській роботі.

Івлєв Павло Микитович (12.7.1905, Криворіжжя – 27.5.1985, там же). Сільгосп. керівник. Освіта н/середня. У с/госп. з початку 20-х. У 1939 – 1941 голова кол-пу ім. Шевченка Глеюватськ. сільради. Уч. ВВВ з серп. 1941. З 1942 працював на Уралі. У 1946 – 1958 голова кол-пу "Шлях до соціалізму". У 1958 – 1960 бригадир рад-пу "Веселі Терни". Похован. у с. Новоіванівка.

Івля, половецька назва р. Інгулець. Вважалася вартовою річкою на кордоні земель русинів і половців.

"Івушка", садівницьке товариство БУ "Дніпроекскавація" закладене у 70-х у Ц.-Міськ. р-ні. Пл. 2,6 га. Має 40 ділянок.

Івченко Леся Олексіївна (10.3.1943). Діяч культури. Зак. Криворізьк. музуч-ще (1959). З 1959 викладає курс фортепіано в муз. шк. №№ 1, 4, 3. Підготувала 22 проф. музиканти.

Івченко Петро Григорович (24.8.1903, Дніпропетров. обл. – 70-ті). Буд. керівник. Зак. Дніпропетров. курси бухгалтерів (1937). У 1920 – 1925 телеграфіст ст. Довгинцеве. Приймав важливі повідомлення. У 1925 – 1941 бухгалтер тр-ту "Криворіжбуд". Брав актив. участь у будівництві КМЗ. Уч. стахановськ. руху 30-х. У 1941 – 1946 голов. бухгалтер БУ № 1 тр-ту "Магнобут". У 1946 – 1956 голов. бухгалтер БУ № 4 тр-ту "Кривбасрудбуд". Стояв у витоків тр-ту "Криворіжжитлобуд". У 1958 – 1963 голов. бухгалтер БУ №№ 1, 5. Нагородж. орд. Трудового Червоного Прапора.

Ігарський провулок житломасиву Першотравневий Терн. р-ну. Закладен. у кінці 40-х сім'ями гірників Першотравнев. РУ. Розвитку набув у 60-х. Довж. до 200 м, ширина 7 м. Має 24 приват. будинки, проживає 85 чол. Попередня назва пров. Сергія Лазо. Вкритий відсівом, багатий на зелені насадження. Назван. на честь порту на півночі Росії. Обслуговує 81 в/з.

Ігітханов Степан Олександрович (січ. 1888, Ахалцах, Грузія – 50-ті, Кр. Ріг). Почес. гірник. Зак. 3 курси КГРІ (1930). У 1908 – 1917 кріпильник, прохідник ш. "Парамонова" в Донбасі. (Олександро-Грушевськ). У 1917 – 1918 у скл. Червоної гвардії. У 1918 – 1923 інструктор взуттєвої фаб-ки в Одесі. У 1923 – 1941 лопатник, зарядник, нач. дільниці ш. ім. 1-го Травня ШУ ім. Дзержинського. Стахановець. Новатор виробництва. Брав участь в евакуації рудника. У 1941 – 1944 нач. гірнич. цеху ком-ту рідкісн. металів у Фергані. У 1944 – 1945 зав. вибух. роботами ШУ ім. Дзержинського. У 1945 – 1950 зав. вибух. складом тр-ту "Кривбасруда". Згодом техкерівник кар'єру РУ ім. Жовт. революції. Актив. учасник відбудови шахт. Раціоналізатор і наставник. Нагородж. орд. Леніна, Трудового Червоного Прапора.

Ігнатенко Зінаїда Гнатівна (20-ті, Кр. Ріг – квіт. 1943, там же). Уч. підпілля. Освіта середня. Під час окупації перебувала у підпіллі. Розстріляна гестапо після жорстоких катувань.

Ігнатенко Олена Семенівна (20-ті, Кр. Ріг – квіт. 1943, там же). Уч. підпілля. Освіта середня. Під час окупації перебувала у підпіллі. Розстріляна гестапо після жорстоких катувань.

Ігнатова балка, довж. до 2,5 км, ліва гілка балки Широкої, притока р. Кам'янка.

Ігнатьєв Пантелій Йосипович (29.6..1893, Кр. Ріг – 27.2.1958, там же). Держ. діяч. Уч. рев. подій. Зак. КГРІ. З 1908 працював на шахтах Кривбасу коногоном, лопатником. Брав

участь у страйках. У 1912 піддавався арешту. У 1917 формував загони Червоної гвардії на руднику "Дубова Балка". Ком-р кав. загону, який увійшов до скл. 1-го Криворізьк. ревполку. Уч. гром. війни. Іменна зброя. У 20-30-ті брав участь у відбудові Кривбасу. У 1939 – 1941 нарком лісової промисловості Киргизії. Нагородж. орд. Трудового Червоного Прапора.

Ігнатьєв Павло Нилович (14.8.1909, Тверська обл. – кінець 80-х, Твер). Військ. діяч. Зак. Військ. акад. ім. Фрунзе. В арм. з 1929. Уч. ВВВ з трав. 1942 у скл. 10 гв. ПДД. Під час визволення Криворіжжя нач. штабу 10 гв. ПДД. Уміло керував діями з'єднання, планував дії дивізії під час вуличних боїв. В арм. до 1957. Полковник. Проживав у Твері. Нагородж. орд. Червоного Прапора (3), Б. Хмельницького 2 ст., Вітчизняної війни 1, 2 ст., Червоної Зірки (2).

Ігнатьєва вулиця, розташована у житломасиві Бажанове Жовт. р-ну. Закладена у 20-х. Розвитку набула у 30, 50-60-х. Довж. 500 м, ширина 9 м. Має 6 держ. будинків, проживає 211 чол. До 1975 мала назву вулиця 2-а Соціалістична. Багата на зелені насадження. Обслуговує 31 в/з.

Ігрова вулиця, розташована у півд. частині Довг. р-ну. Закладена у 20-х. Довж. до 100 м, ширина 7 м. Має 1 приват. будинок, проживає 4 чол. Вкрита щебенем, багата на зелені насадження. Обслуговує 23 в/з.

"Ігрок", газета заснована В. А. Шестопаловим з січ. 2000. Музичний огляд. Виходить раз на місяць тиражем 1 тис. екз.

Ігуменя Анастасія (Алфімова Валентина Василівна) (12.1.1950, Дніпропетровськ). Священнослужительниця. Зак. Дніпропетров. монтаж. тех-м (1980). З 1996 насельниця, з 1999 ігуменя Свято-Покровськ. жіночого монастиря. Сприяє відродженню Укр. православної церкви, вихованню духовності у жителів Кр. Рогу.

Ідол, статуя з каменю, дерева або металу, якому поклонялися наші предки. Біля міського музею стоїть кам'яна баба – один з видів І. Вони добре описані у криворізьк. фольклорі.

ІЕФ-40, інерційний електрофільтр виготовлен. спеціалістами ін-ту ВНДПІБПГ у кінці 70-х. Призначен. для очищення повітря від пилу на ГЗК. Продуктивність 12 куб. м/сек. Розміри 2,4 х 1,4 х 1,6 м. Швидкість вітру в електрофільтрі 12 м/сек. Вперше впроваджен. на НКГЗК.

Іжевська вулиця, розташована у мкрн. ПівдГЗК в Інгулецьк. р-ні. Забудова почалася у 1963 у зв'язку з введенням НКГЗК. Довж. 200 м. Має 7 будинків. Названа на честь м. Іжевська в Росії. Обслуговує 73 в/з.

"Известия Криворожского ревкома", газета, орган повітового ревкому, виходила у 1920.

"Известия Криворожского уездного исполнительного комитета", газета, орган повітового парткому КП(б)У, виходила у 1920 – 1921. Мала міський статус. Публікації присвячувалися завданням відбудови гірнич. промисловості.

"Известия Криворожского совета рабочих, солдатских и крестьянских депутатов", газета виходила з квіт. 1917, частково у 1919. Вважалася газетою містечка, міста Кр. Ріг. У 1917 редактор І. С. Рабінович.

"Известия исполнительного комитета Криворожского совета районных, крестьянских и красноармейских депутатов", газета виходила у 1919 – 1920. Вважається першою газетою Кр. Рогу, що мала міський статус.

"Известия юга", газета, орган Харків. Ради робітничих і солдатських депутатів та обл. ком-ту Донецько-Криворізьк. басейнів. Виходила у лют.-квіт. 1918. Відомі 42 номери. Розповсюджувалася на Криворіжжі.

Ізмайлов Володимир Васильович (16.5.1773, Москва – 16.4.1830, там же). Письменник. У 1799 за дорученням Петербурзьк. акад. наук здійснив подорож Новоросійським краєм, відвідав Кр. Ріг. Автор заміток "Подорож до полуденної Росії" (1800 – 1802), "Сироти Малоросії, або Квітка Івана та Мар'ї" (1814). Описав побут українців.

Ізмайлов Федір Іванович (19.9.1906, Кр. Ріг - ?). Почес. гірник. Зак. робітфак КГРІ (1934). У 1917 – 1919 коногін шахти № 1, у 1920 – 1938 токар РУ ім. Леніна. У 1938 голова профспілки гірників Кривбасу. У 1938 – 1944 заввідділом ЦК профспілки робітників гірнич. промисловості. У 1944 – 1949 1-й секретар Ц.-Міськ. райкому КПУ. У 1949 – 1951 нач. відділу керівних кадрів тр-ту "Кривбасруда". У 1951 – 1957 інж. тр-ту "Дзержинськруда". У 1957 – 1966 нач. сектора кадрів тр-ту "Кривбасшахтопроходка". Нагородж. орд. Трудового Червоного Прапора, "Знак Пошани", знак. "Шахтарська слава" 1-3 ст.

Ізок, назва цвіркунів за звуки, які вони видавали. Побутувала у старі часи на Криворіжжі.

Ізотовський похід, під закликом "За кращого ізотовця Кривбасу" відбувся у січ. 1934 і присвячувався VII з'їзду Рад. Мав за мету підняти ізотовський рух у Кривбасі, охопити гірників технавчанням. Брали участь 867 чол., з них 705 успішно склали іспити. Присвячен. і назван. на честь відомого донецьк. шахтаря М. Ізотова.

Ізралевич Ілля Аркадійович (15.10.1910, Дніпропетровськ). Пром. керівник. Зак. Дніпропетров. електромеханіч. тех-м (1931). У 1931 – 1941 виконроб, керівник групи тр-ту "Уралсибелектромонтаж". Уч. ВВВ з лист. 1942 у скл. 15 окрем. лижної бригади, нач. зв'язку 9 гв. ПДП 4 гв. ПДД. У 1946 – 1961 голов. інж., нач. управління тр-ту "Південелектромонтаж" (Кр. Ріг). У 1961 – 1962 нач. управління ком-ту "Кривбасбуд". У 1962 – 1967 директор підприємства "Зв'язокчормет". У 1967 – 1971 ст. виконроб СУ № 453, нач. Криворізьк. управління тр-ту "Укравтоматика". Умілий організатор виробництва. Нагородж. орд. Вітчизняної війни 1, 2 ст., Червоної Зірки, "Знак Пошани" (2).

"Ізумруд", магазину сквер закладен. в кінці 60-х в Терн. р-ні. Пл. 0,1 га. Обладнан. клумбами, пішохідними доріжками.

Ізюмівка, село Богоблагодатськ./Кіровськ. сільради розташовувалося на лівому березі р. Боковенька на півн. від сучас. с. Кіровка. Виникло у 2-й половині XIX ст. Землі належали ген.-майору рос. арм. Морозову. Жителі вели одноосібне господарство, працювали в економії Морозова. Існували 2 паралельні вулиці, що тяглися вздовж р. Боковенька, одна розташовувалася у вигляді відгалуження перпендикулярно берегам. З початку 30-х діяв кол-п "Прогрес". На середину 30-х існувало 45 хат, де проживало до 150 чол. Діяли клуб, магазин, медпункт. Проживали родини Савченків, Задорожніх, Ляшенків, Кузнецових, Ялових, Нечипуренків. Припинило існування в кінці 30-х у зв'язку з застопленням території через розширення площі Карачунівськ. водоймища.

Ізюмівський клуб, відкрит, як хата-читальня в 1926. Розташовувався у звичайній селянській хаті. У 30-х демонструвалися кінофільми, які мали змогу переглянути до 100 чол. Проводилися колгоспні збори, сходки громади. Закрит. у кінці 30-х у зв'язку з ліквідацією с. Ізюмівка.

Ікона, атрибут у православ'ї із зображенням Ісуса Христа, Богоматері і святих. Об'єкт релігійного культу.

Ікона Почаївської Божої Матері церква, зареєстрована у лист. 1997. Має вівтар на честь Почаївської Ікони Божої Матері. Однокупольна споруда перебудована з клубу. Настоятель С. Овечкін, І. Вацура.

Ікони Божої Матері "Достойно єсть" храм, відкрит у жовт. 1999. Перебуває у розпорядженні Укр. православної церкви. Має вівтар на честь ікони Божої Матері "Достойно єсть". Однокупольна споруда. Постійно відвідує до 30 чол. Богослужіння відбуваються у вихідні і святкові дні. Розташована у мкрн. Карачуни Ц-Міськ. р-ну. Настоятель О. Єгоров.

Іконостас, у православній церкві місце з іконами і різними дверима. Відокремлює вівтар від нефа.

Ілієнко Микола Гнатович (29.9.1934, Кр. Ріг – 25.4.1999, там же). Відом. проектант. Зак. КГРІ (1964). У 1954 – 1955 бригадир слюсарів ш. "Нова " РУ ім. Р. Люксембург. У 1957 –

1999 інж., кер. групи, голов. спеціаліст, нач. тех. відділу ін-ту “Кривбаспроект”. Брав участь у проектуванні шахт Кривбасу. Нагородж. орд. Трудового Червоного Прапора.

Ілліча ім. житломасив, заснован. у середині 30-х у віддаленій частині Дзерж. р-ну. Територія належала рад-пу № 20, який постачав продукти харчування на будівництво КМЗ. Складається з 20 вулиць приват. сектора. Має 563 приват. будинки, НСШ, поштове відділення, магазини. Пл. 124 тис. кв. м. Багатий на зелені насадження.

Ілліча ім. рудоуправління, утворене у 1932 шляхом об’єднання шахт ЗОТ, “Північна”, МЮД, ДПУ, №№ 5, 10. У 1937 внаслідок ліквідації Правдинськ. РУ приєдналися ш. ім. Валявка (ЗОТ), ім. Калініна, “Бортовська”. Розташовувалося у півд. частині басейну. Перед початком ВВВ об’єднувало 9 шахт. Всі, крім ш. ім. Валявка, були обладнані дерев'яними копрами, ш. ім. Валявка-ЗОТ і № 10 мали електровозну відкатку. Річна продуктивність складала 879 тис. т. За часів ВВВ шахти зруйновані. У 1944 відбудована ш. № 11, у 1945 ш. №№ 5, 10. Рудник у 1945 видобув 94 тис. т руди. У 1946 впроваджується відкритий видобуток. У 1950 отримано 912 тис. т. У 1952 введена ш. “Валявка-Скіпова”, у 1954 – ш. “Північна”. У 1955 рівень видобутку досяг 1,8 млн. т. У 1953 спорудж. центральна збагач. фабрика, у 1959 – ш. “Південна”. Вона замінила ш. № 5 і “Нову”. Остання разом з кар’єром “Південний” приєднана до РУ з ліквідованого Рахманівськ. РУ. У 1965 бере початок Скелеватськ. кар'єр і збагач. фабрика. У 1959 – 1961 досягнуто максимум річного видобутку 2,2 тис. т. РУ 37 разів нагороджувалося перехідними прапорами. За роки існування видобуто 80 млн. т руди. Ліквідоване у лют. 1987.

Ілліча ім. сквер, закладен. у 60-х в Жовт. р-ні. Пл. 4,2 га. Обладнан. місцями для відпочинку, пішохідними доріжками. Багатий на зелені насадження.

“Іллічівець”, газета ШУ ім. Ілліча виходила у 1935 – 1940 один раз у три дня. Тираж 500 екз. Розповідала про життя і діяльність колективу гірників. Редактор М. Ровінський.

“Іллічівка”, багатотиражна газета ШУ ім. Ілліча виходила у 1931 – 1941. Виходила щотижня тиражем до 1 тис. екз. Розповідала про життя колективу.

“Іллічівка”, садівницьке товариство КМК закладене в 70-х у Дзерж. р-ні. Пл. 8,9 га. Має 127 ділянок.

Іллічівська вулиця входить до скл. 2-х р-нів. Частина до пр. Миру належить Дзерж. р-ну, після – житломасиву РУ ім. Дзержинського Сакс. р-ну. Закладена в 30-х. Розвитку набула в 50-70-х. Довж. 1,3 тис. м, ширина 10-11 м. Має 15 багатоповерхових і 12 приват. будинків, проживає 615 чол. Заасфальтована, пл. зелених насаджень 0,06 га. Розташован. монумент воїнам-визволителям. Названа на честь В. І. Леніна. Обслуговує 7 в/з.

Іллічівські ставки, закладені на початку XX ст. на території рад-пу “Радушний”. Пл. 8,3; 8,1; 7,5 га. Водні запаси 113, 110, 102 тис. куб. м. Зариблені. Місце відпочинку місцевих жителів.

Ільвачов Петро Кіндратович (1898, Ростов. обл. – 21.2.1944, Кр. Ріг). Військ. діяч. Зак. Військ. акад. ім. Фрунзе (1931). В арм. з 1919. Уч. гром. війни. Уч. ВВВ у скл. 188 СД. Один з керівників визволення Кр. Рогу. Підполковник. Заст. ком-ра 580 СП 188 СД. Загинув у бою за Кр. Ріг. Похован. у Кр. Розі. Нагородж. орд. Червоного Прапора, Червоної Зірки.

Ільдрим Чингіз (1890, Азербайджан – 27.7.1941). Пром. керівник. Зак. Петроград. політех. ін-т (1916). Уч. рев. подій 1905 – 1907, 1917. Працював на з-ді “Новий Айваз” у Петрограді. Уч. штурму Зимового палацу. У 1918 голова Мусульман. соціалістич. ком-ту, згодом у скл. Карабахськ. губернаторства. З кінця 1918 на підпільній роботі в Баку. Працював пом. нач. Бакинськ. порту. Забезпечував нафтою червону Астрахань. Актив. учасник повстання проти мусаватистів. Нарком з військ. і морськ. справ Азербайджану. Організатор розгрому англійськ. бази в Ензелі і повернення кораблів до Баку. Уч. гром. війни в Грузії у скл. 11 А. Керує транспортом, меліорацією Муганськ. степу. У 1929 – 1930 керував будівництвом Магнітогорськ. ком-ту. З 1932 заст. нач. “Криворіжбуд”. Видатний організатор промисловості. Піддавався переслідуванням. У лист. 1937

заарештован. Піддавався тортурам. Реабілітован. у 1956. Нагородж. орд. Червоного Прапора Азербайджану.

Ільєнко Фома Лукич (1894 (?), Криворіжжя – 1921, там же). Уч. рев. подій. Освіта н/середня. Уродженець с. Лозуватка. В юності наймитував. Працював на черепично-цегельному з-ді. Уч. 1-ї світ. війни. Один з організаторів Червоної гвардії на Криворіжжі. Перший голова Лозуватськ. ревкому. Загинув під час хлібозаготовок поблизу Софіївки.

Ільїн Дмитро Миколайович (12.1.1940, Іваново). Діяч культури. Зак. Київ. консерваторію (1964). Вихованець проф. М. М. Геліса. З 1964 викладач, з 1968 зав. відділенням народ. інструментів муз. уч-ща. З 1969 керує оркестром народ. інструментів. Лауреат всеук. конкурсів. Педагог-методист. Автор оркестровок, партитур для оркестру. Уч. концертів у Палаці "Україна" (Київ). Виховав 60 проф. музикантів. Почес. грамоти Мінкультури СРСР. Нагородж. орд. "Знак Пошани".

Ільїн Микола Васильович (21.5.1919, Владимир. обл.). Військ. діяч. Зак. Ростов. педуч-ще (1939), Краснодар. ав. уч-ще (1940). У 1936 – 1939 учитель у Владимирськ. обл. Уч. ВВВ з червня 1941 у скл. бомб. авіації. Уч. оборони Кр. Рогу. У скл. 9 змішан. авіакорпусу у посаді штурмана Лі-2 визволяв Кр. Ріг, де здійснив 58 б/в. Тричі родина одержувала "похоронки". Виконував особливі завдання командування. 20.6.1945 доставив з Берліна у Москву Прапор Перемоги. У 1950 – 1958 служив у транспорт. авіації в Кр. Розі. У 1958 – 1986 працював на КМЗ, нач. агентства Аерофлоту, механіком холодильників. Нагородж. орд. Вітчизняної війни 1, 2 ст., Червоної Зірки (2).

Ільїн день, народна назва 2 серпня на Криворіжжі. Ознака кінця літа, закінчення сезону купання.

Ільїна Ольга Олексіївна (26.4.1940, Новосибірськ). Діяч культури. Зак. Київ. консерваторію (1963). З 1963 викладач по класу фортепіано Криворізьк. муз. уч-ща. Педагог-методист. Автор метод. розробок. Почес. грамоти Мінкультури України (1969, 1990). Виховала 70 проф. музикантів.

Ільменіт (від Ільменських гір на Уралі), титанистий залізняк, мінерал класу оксидів і гідроксидів. Блиск напівметалевий. Колір залізно-чорний. Тонкі гольчасті відокремлення зустрічаються в амфіболових і біотитових сланцях. У Кривбасі досліджували геологи С. М. Рябоконь (1959), Є. П. Шнюков.

Ільменська вулиця, розташована у житломасиві ім. Шевченка Жовт. р-ну. Закладена в 20-х. Розвитку набула в 30, 50-60-х. До 1975 мала назву вулиця Ленська. Довж. 300 м, ширина 7 м. Має 20 приват. будинків, проживає 31 чол. Багата на зелені насадження. Названа на честь озера Ільмень Новгород. обл. (Росія). Обслуговує 29 в/з.

Ільченко Віктор Петрович (1937, Дніпропетров. обл.). Новатор виробництва. Освіта середня. З трав. 1971 водій автобази тр-ту "Криворіжсільбуд". Переможець змагань, ударник п'ятирічок. Систематично перевиконував план. Нагородж. орд. "Знак Пошани".

Ільченко Володимир Панкратович (1935, Кіровоград). Буд. керівник. Зак. КГРІ (1976). З 1954 майстер тр-ту "Будгаз" (Барнаул). Згодом виконроб, нач. дільниці, голов. інж., нач. БУ у Кр. Розі. У 1976 очолював об'єднання "Криворіжзалізобетон". У 1976 – 1979 заст. нач. об'єднання "Укрважбудіндустрія". У 1979 – 1987 нач. голов. управління промпідприємств Мінважбуду України. З 1987 заст. нач. концерну "Укрмонолітспецбуд". Забезпечував будови Кривбасу залізобетон. конструкціями, брав участь у будівництві ДП-9. Нагородж. орд. Трудового Червоного Прапора.

Ільченко Володимир Феодосійович (13.5.1951, Кр. Ріг). Громадський діяч. Зак. КГРІ (1973). У 1975 – 1990 працював на з-ді "Криворіжсталь", з-ді "Восход". З 1987 у сфері аудиту, заст. голови спостережної ради з-ду "Шліфверст", керівник обл. і міськ. організації Християнсько-демократич. партії України. Веде актив. громадську роботу.

Ільченко Іван Юхимович (16.1.1942, Кіровоград. обл.). Сільгосп. керівник. Зак. Дніпропетров. с/госп. ін-т (19650. У 1965 бухгалтер рад-пу "Придніпровський " Херсон. обл. У 1966 – 1985 інж. рад-пу "Гірник", голов. економіст, директор рад-пу ім. К. Лібкнехта. У 1985 – 1988 нач. об'єднання "Криворіжплодоовочгосп", голова

райагропромоб'єднання. У лист. 1988 – 1991 1-й секретар Криворізьк. райкому КПУ. Делегат XXVIII з'їзду КПУ. У 1991 – 1993 директор рад-пу "Інгулецький". З квіт. 1993 директор шовкорад-пу. Брав участь у реформуванні с/госп. виробництва.

Ільченко Микола Андрійович (2.1.1929, Полтав. обл. – 2.3.1996, Кр. Ріг). Почес. металург (1972). Освіта середня. У 1947 – 1956 вальцювальник Донецьк. металург. з-ду. У 1956 – 1979 вальцювальник, оператор прокат. стана СПЦ № 1 з-ду "Криворіжсталь". Ударник п'ятирічок, переможець змагань. Нагородж. орд. Трудового Червоного Прапора.

Ільченко Опанас Миколайович (6.7.1906 - ? , Кр. Ріг). Новатор виробництва. Освіта середня. Працював на залізниці. Ударник п'ятирічок, переможець змагань. Нагородж. орд. Леніна. Вичерпаних біографіч. даних не виявлено.

Іменити городяни (істор.), у 1785 – 1832 станова група міського населення з осіб вільних професій і верхівка купецтва. У 1832 введене звання почесних городян. Звання існувало в Кр. Розі у 1912 – 1918. Таке почес. звання мав Г. Д. Сич (1915).

"Імідж", театральна студія костюма створена у 1997 у Центрі дитячої та юнацької творчості Дзерж. р-ну. Члени колективу конструюють одяг, який демонструють на фестивалях. Дипломант міськ. фестивалю моди "Силуети-98, 99". Керівник Г. І. Костенко-Малютіна.

Іммельштейн Євгенія Зіновіївна (13.9.1947, Кр. Ріг). Діяч культури. Зак. КГРІ. Працювала на ПівдГЗК. Займається вирізанням витинанок. Бере участь у виставках.

Імператорського технічного товариства комісія О. А. Іосса, діяла у Кр. Розі навесні-влітку 1874. Досліджувала можливості родовищ залізних руд. Діяла за пропозицією О. М. Поля.

Імперіал (від лат. – імператорський), старовинна золота монета, у складі якої 11,61 г золота. Виготовлялась з 1755 номіналом 10 крб., з 1897 –15 крб. Перебувала в обігу на Криворіжжі.

"Імперія", ансамбль сучасного танцю створен. у 1998 у скл. ПК Міжрегіонального центру перепідготовки кадрів за ініціативою О. А. Коваль. Відвідують 36 чол. віком після 12 років. Серед репертуару композиції "Світ Барбі", "Шум океану", "Імперія", "Світ танцю" ін.

"Імперія танцю", студія брейк-дансу створена у кінці 90-х у скл. "Народного дому". До скл. входять 32 чол. У репертуарі сучас. ритми. Учасники багатьох фестивалів і конкурсів.

Імпорт, купівля товарів за кордоном і завезення їх в країну. На початку 90-х майже всі товари на криворізькому ринку були імпортного виробництва. Після введення програми "Підтримка вітчизняного виробника" ситуація змінилася і імпорт. товарів (особливо з далекого зарубіжжя) становить незначну частку.

"Імпульс", газета підприємства "Кривбасвибухпром" заснована у лип. 1989. Розповідала про життя колективу. Виходила тиражем 500 екз. щотижня.

"Імпульс", клуб школяра діяв у Дзерж. р-ні у 80-90-х. Об'єднував школярів, які відвідували гуртки і секції за інтересами. Вихованці брали участь у виставках, фестивалях і конкурсах.

Інвентарне металеве кріплення, розроблене науковцями ін-ту ВНДІБПГ В. С. Ващенком, В. С. Єфремовим у середині 70-х. Призначене для кріплення штрекових ортів, бурових та підповерхових гірнич. виробіток. Забезпечує безпеку ведення робіт.

"Інвест-КривбасБанк", український банк міжнародного співробітництва створен. у жовт. 1996. Здійснює операції цінних паперів, зберігає цінні папери.

"Інгул", футбольний клуб створен. у берез. 1994. Пропагує гру у футбол. Голова А. М. Клімов.

"Інгулець", автовокзал відкрит. у лист. 1965 на півд. заході м. Інгулець й оперативно підпорядковувався АТП - 03143, а згодом АТП - 11299. У 3-поверховій споруді автовокзалу відведено перший. Площа 350 кв. м Станція має 7 платформ, майдан для відстою. До 1990 обслуговував 17 міжміських, 84 приміських і 72 міських відправлень.

Тепер 3 міжміських і 5 приміських. Діє диспетчерська служба, зал очікування, каси. Начальник С. В. Кривошапка.

Інгулець, залізнична станція діє з 1964 під назвою Інгулець-Новий, а з 1974 має назву ст. Інгулець. Розташована на лінії Долинська - Кр. Ріг, входить до скл. Криворізьк. відділка Придніпров. залізниці. Має 12 колій, 3 з них для прийому вантажів, 4 – порожніх вагонів. Пропускна спроможність 400 вагонів на добу. Тричі на добу курсує енергопоїзд до ст. Кр. Ріг-Головний. Удостоєне знака "За безпеку руху" Мінтранспорту України. Працює 120 чол. Начальники І. П. Лазебник, В. О. Жадков.

Інгулець, місто, мікрорайон в Інгулецьк. р-ні Кр. Рогу за 24 км на південь від центру на правому березі р. Інгулець. Пл. 4037,64 га з територією ІнГЗК і житломасивами. Поділяється на стару і нову частини. Місцевість являє долину річки і 3 надроблені тераси, поділяється балками Візирка, Скелевата, Березнегувата. Їх довж. більше 10 км, глибина 25-35 м. Першу згадку про І. подає Д. І. Яворницький, який називає 1768, коли у цих місцях виникла поштова станція. Поштовх до розвитку стався у 1891, коли Донецьке товариство почало видобуток руди поблизу балки Візирка. У лип. 1893 одержав можливість користуватися залізницею. На 1914 будови і городи займали 50 га. Діяло 6 рудників з кар'єрами і шахтами. На 1914 налічувалося 4 будинки у 3 поверхи, 28 одноповерхових. Окремо стояли маєтки панів Махоріна та Ушакова. Діяли міська лазня, колодязі, конюшні, вузькоколійка, по якій доставляли руду на ст. Латівка, Візирка, Інгулець. Під час гром. війни вся промисловість була зруйнована. І. пережив окупацію німців, денікінців. У 1919 виник перший партосередок. У 1923 видані перші тонни руди, відновлені шахти "Магістраль", "Візирка", "Філіція". У 1924 виникла організація ЛКСМУ. З пуском шахт "МЮД" і "Центральна" виникають робітничі селища Дубова гірка, Червона гірка, Степове. 592 чол. брали участь у ВВВ, 193 загинули на фронтах, 572 нагородж. орд. і мед. Під час окупації серп. 1941 – берез. 1944 діяв партизан. загін Г. М. Седнєва, група С. С. Жовтонога. Існують 2 братські могили. 26.10.1956 селище отримало статус міста у скл. Широківськ. р-ну. Житловий фонд складав 109,0 тис. кв. м, серед них 413 держ. будинків, існувало ремісничн. уч-ще № 10 на 160 учнів, 6 шкіл на 3028 учнів, 2 садки і 2 ясел, ПК "Гірник" на 320 місць, літній кінотеатр на 700 місць, клуб на 80 місць. Бібліотека ПК "Гірник" мала 47 тис. томів худ. літ-ри, 9 – технічної, у Зеленому – 3,5. Стадіон "Гірник" на 3 тис. місць, 16 волейбол., 6 баскетбол. майданчиків, 3 футбол. поля. Лікарня на 150 місць, поліклініка на 1 тис. відвідувань, туб. санаторій на 80 місць, 8 медпунктів, 6 їдалень на 236 місць, 2 лазні. Доріг з тверд. покриттям 22 км, водопровід 19,3 км, 3 трансформатори. На одного жителя доводилося 6 кв. м зелених насаджень. 2 парки, сквер, 2 кладовища. Діяло 50 підприємств. У 1963 затверджен. проект забудови І. У 1965 введена перша черга ІнГЗК, значна кількість житла. Створюються об'єднання "Дніпрошляхбудматеріали", "Укршляхбудіндустрія". Транспорт нараховував 136 автобусів, 20 таксі, діяло 18 маршрутів. Хлібозавод, дріжджовий завод, автобаза № 12, нафтобаза ін. Більше 2 тис. нагородж. орд. і медалями. І. входить до складу Інгулецьк. р-ну й одержує статус міського мікрорайону. Діють 8 шкіл на 6,6 тис. учнів, 2 ПТУ, гірничоруд. тех-м, Палац культури на 650 місць, 2 клуби, кінотеатр на 700 місць, 6 бібліотек, Палац піонерів, стадіони "Авангард", "Будівельник", 5 пошт. відділень, 40 магазинів ін. На 2000 мав 398 житлових будинків, 2 тис. приват. споруд, 187 км водопостачання, 190 км теплотрас, 11 шкіл, муз. і худ. школи. Проживає 42,3 тис. чол.

Інгулець, річка у Кіровоград., Дніпропетров. , Миколаїв., Херсон. обл. Бере початок у балці поблизу с. Топила Знам'янськ. р-ну Кіровоград. обл. Найнища права притока р. Дніпро 1-го порядку. Довж. 549 км, площа басейну 14,8 тис. кв. м, коефіцієнт звивистості 2.01, середньорічні витрати води 9,0 мі/сек. В басейні має 126 приток, довших за 10 км. Серед них Бешка, Бокова, Вісунь, Жовта, Саксагань. Протікає по Придніпров. височині, Причорномор. низовині. Верхів'я до с. Диківка являє каскад ставків і болотяних водойм. До м. Олександрія в'ється стрічкою, потім ширшає. Скіфи і греки називали "Пантікапея" – рибний шлях. В Іпатіївськ. літописі (1190) зветься "Івлею". Більшість дослідників

перекладають це значення як “вартова”, “прикордонна” , бо розташовувалася на межі давньоруськ. і половецьк. земель. Серед тюркомовних народів звалася "Інголь". Під сучас. назвою вперше згадується у 1552. Гідрологічні спостереження ведуться з 1925. Витоки розташовані на абсолют. висоті 175 м, гирло 0,3 м. У нижній частині долина скриньоподібна, терасована, місцями розширюється до 3-5 км, а русло сильно мандрує. Серед. нахил русла 0,37 м/км, повне падіння 178,4 м. Середньорічні показники мінералізації 1,0 мг/л, каламутності 500 г/мі, жорсткості 6,3 мг екв/л. Хім. клас води у повідь – гідрокарбонатно-кальцієвий, межень – сульфатно-гідрокарбонатно-кальцієвий. Швидкість течії у межень – 0,2-0,8 м/с, під час поводі – до 115 м/с. Ширина до 25-30 м. Глибина на перекатах 0,2-0,6 м, на плесах до 5-8 м. До зарегулювання стоку, під час повені рівень води піднімається на 5-6 м. Річний обсяг стоку у серед. дорівнює 360 млн/мі. Живлення мішане, переважно снігове, повінь протягом квітня, взимку і восени трапляються паводки. У зимовий період замерзає. Середні дати початку льодоставу 7-12 грудня. Число днів з льодовими явищами 110-115. Товщина 20-35 см. Скресає 14-16 березня. В окремі теплі зими льодостав нестійкий. Зрошується 10 тис. га с/госп. угідь. За 120 км від гирла судноплавна. Від с. Тарасівка Херсон. обл. утворює лиман до 1 км і зливається з Дніпром кількома рукавами.

“Інгулець” рудоуправління рудне родовище, розташовувалося у межах рудника. Мало географіч. координати 47^0 40^I - 47^0 41^I півн. широти, 33^0 13^I – 33^0 14^I схід. довготи. Являло півд. частину Криворізько-Кременчуцьк. руд. підзони. Ст. Інгулець за 9 км від родовища. Геологічна розвідка почалася в 1900 і тривала з інтервалами до 1973. У 70-х балансові запаси складали до глибини 1,4 тис. м до 25 млн. т руди. Приурочене до дільниці пережиму основної магніт. аномалії. Пл. складала 5,2 км х 0,1 км. Лихманівська синкліналь виступала у ролі рудоконтролюючої структури. Рудні тіла мали пласто-, лінзообразну форми шарнірного типу. Належало до залізисто-кремнистої формації. Вік 2000-2100 млн. років Склад – залізисті роговики, джеспіліти, сланці, багаті заліз. руди. Тип руди – магнетитовий. Утримання заліза 46-38 %. Вивчали геологи М. І. Веригін, Л. Г. Загоруйко, М. Г. Лаврик, Л. Є. Подкопаєва, Т. М. Сумцова.

“Інгулець” рудоуправління родовище бідних залізних руд, розташоване на півд. від Кр. Рогу. Географічні координати 47^0 40^I - 47^0 41^I півн. широти, 33^0 13^I – 33^0 14^I схід. довготи. Належить до півд. зони Криворізько-Кременчуцьк. руд. підзони. Відкрите у 1900. Геологічна розвідка проводилася у 1956, 1965, 1970 – 1973. Запаси руд розвідані до 1500 м. Приурочене до основної магніт. аномалії. Лихманівська синкліналь виступає у ролі рудоконтролюючої структури. Пл. 5,5 км х 0,7 км. Рудні тіла пластообразні. Вік 2100 млн. років. Склад – залізисті роговики, джеспіліти, сланці, залізні руди. Типи руд –магнетитові, магнетито-мартитові, залізослюдно-мартитові джеспіліти, амфіболо-магнетитові, лимоніто-мартитові роговики. Утримання заліза 32 %. Вивчали геологи М. Т. Попова, Ф. І. Ноздріна, І. А. Попова, М. І. Дмитренко, Л. Є. Подкопаєва, М. І. Веригін, М. Г. Лаврик, Т. М. Сумцова, Б. І. Пирогов.

“Інгулець” рудоуправління, розташовувалося за 25 км на півд. від центру Кр. Рогу. Видобуток почався у 1891. До 1917 діяли рудники Євгеніївськ., Малодобровольськ., Стародобровольськ., Ушакова, “Широкий”. Відбудова почалася у 1923. До 1937 мало ім'я Чубаря. Діяли шахти “Магістраль”, “Феліція”, № 6, “Візирка”, “МЮД”, “Центральна”. У 1937 – 1939 носило ім'я Єжова. Довж. гірнич. відводу сягала 9 км. Дореволюційний видобуток (1891 – 1918) сягав 5029,9 тис. т руди. У 1925 – 1941, 27165,8 тис. т, у 1944 – 1996, 76424,3 тис. т. За період експлуатації родовище (1891 – 1996) видобуто 108620 тис. т руди. Після ВВВ діяли шахти “Центральна”, де за 1944 – 1996 видобуто 54316,2 тис. т, “Східна”, “Вентиляційна” (1945 – 1950, 208,4 тис. т), “Візирка” (1946 – 1954, 245,5 тис. т), № 10 (1950 – 1967, 5050,1 тис. т), “Інгулецька ” (1951 – 1957, 591,8 тис. т). Відкрита розробка проводилася кар'єрами – Березнегуватий (1960 – 1962, 2648 тис. т), “Східний” (1951 – 1961, 1205,4 тис. т), "Північний" (1953 – 1957, 1527,6 тис. т), “Центральний” (1957 – 1962, 1382,9 тис. т), “Поклад № 5” (1960 - 1961, 334,2 тис. т), “Західний” (1961 – 1963,

698,7 тис. т), “Візирка-Північна” (1961 – 1964, 260,6 тис. т), “Поклад № 6” (1963, 201 тис. т), “Візирка-Південна” (1964, 297,8 тис. т), “Візирка-Західна” (1972 – 1978, 1197,8 тис. т), “Поклад № 9” (1977 – 1978, 312,4 тис. т). Найбільша кількість працюючих до 4,5 тис. чол. припала на 60-ті. Поклала початок гірнич. сел. Стародобровольськ, Дутове, Біла Гірка, Степове, виникли об'єкти побутового призначення – школи, лікарні, дитячі садки, клуби. Працював Герой Соц. Праці В. М. Ковпак. Ліквідоване у січ. 1979 шляхом приєднання до ІнГЗК. Керуючі О. Коваленко, Г. М'ягкохлєбов, П. Білий, В. Олейников, О. Племяшов, Ю. Маслов.

“Інгулець” рудника клуб культури, відкрит. у 1912 в звичайному будинку. Діяв народ. театр, колективи худ. самодіяльності. У 1929 став основою для створення клубу гірників.

“Інгулець” рудника підпільникам часів ВВВ пам'ятний знак, встановлен. на території меморіалу Слави по пр. Седнєва в м. Інгулець у трав. 2000. Являє меморіальну плиту з 24 прізвищами. Ініціатори Г. С. Рудницька, О. М. Фліорчак-Приходько. Виготовлен. на ВАТ “ІнГЗК”.

“Інгулець”, садівницьке товариство ІнГЗК закладене у 70-х в Інгулецьк. р-ні. Пл. 7,7 га. Має 154 ділянки.

Інгулець, село Чкаловськ. сільради розташоване на правому березі р. Інгулець за 11 км на південь від центру сільради. Рельєф дещо хвилястий, спокійний. Утворене у 1921 шляхом заселення жителями 6, 7 кварталів с. Лозуватка на землях одноосібників (відрубників). Переселенці жили в землянках. У 1921 – 1929 діяла комуна "Пролетарський колектив". У 30-х існував кол-п “Червоний партизан” (голова Ф. І. Дудка). У 1940 мало до 100 дворів, проживало 180 чол. Постраждало під час боїв лют.-берез. 1944. Відбудова завершилася на початок 50-х. До 1947 підпорядковувалося Лозуватськ. сільраді, після – Чкаловськ. З 1950 відділення кол-пу “Колективіст”, рад-пу “Батьківщина”. У 1955 – 1957 проведені світло і радіо. У 1973 проживало 354 чол. Має 4 вулиці, 131 двір, проживає 317 чол. Пролягають 2 балки. Розташовані медпункт, магазин і кладовище.

“Інгулець”, стадіон в мкрн. Інгулець відкрит. напередодні Дня металургів у лип. 1998. Має футбольне поле, бігові доріжки, сектори для стрибків, метання ядра ін. побутові приміщення. Вміщує до 3 тис. чоловік. Будувався методом народ. будови при активній участі колективу ІнГЗК. Серед ініціаторів О. П. Станков. У день відкриття відбувся товариськ. футбол. турнір. У першому поєдинку зустрілися ветерани футболу Інгульця і збірної журналістів Кр. Рогу “Червоні горобці”.

Інгулець ст. житловий фонд, закладен. у 1894 в зв'язку з будівництвом лінії Кр. Ріг - Інгулець Катеринослав. залізниці. Мало 4 станційні будинки, тепер має 2-, 4-поверх. будинки, 2 магазини. Проживають службовці залізниці. Обслуговує 102 в/з.

“Інгулецька”, сульфатно-хлоридна, магнієво-натрієва мінеральна вода. Лікувально-столова із загальною мінералізацією – 1,0-2,5 г/дм куб. Хімічний склад: Cl-200-750 мг/дм куб.; Ca-50-250 мг/дм куб.; SO_4-200-650 мг/дм куб.; Mg-50-250 мг/дм куб.; HCO_3-150-450 мг/дм куб.; Na+K-200-500 мг/дм куб. Рекомендована для лікувального вживання при хронічних гастритах з нормальною, зниженою та підвищеної секреторною функцією шлунка, хронічних колітах та ентероколітах, хронічних захворюваннях печінки і жовчовивідних шляхів, хронічних панкреатитах, захворюваннях обміну речовин, цукровому діабеті, ожирінні, подагрі, сечокислому діатезі, оксалурії та фосфотурії. Важливим чинником лікувальної дії “І.” є її антимікробна властивість, яка пояснює ефективність дії при лікуванні запальних захворювань. Вода збагачена біолого-активними речовинами, амінокислотами, ферментами та вітамінами тощо. “І.” розливалася у цеху товарів широкого вжитку ІнГЗК, тепер – ПП “Гроно-Трейд”.

Інгулецька, балка розташована поміж сіл Чкаловка та Інгулець. Тягнеться із заходу на схід. Довж. 1,5 км. Схили пологі, ближче до місця впадіння в р. Інгулець круті. Волога, існують дерева. Висаджені чагарники, багата на трав'яний покрив. У народі зветься Безіменною.

Інгулецька вулиця житломасиву Чорногорка Ц.-Міськ. р-ну. Закладена у 30-х. Розвитку набула у 50-60-х. До 1975 мала назву вулиця 1-а Інгулецька. Довж. 75 м, ширина 7 м. Пл. 725 кв. м. Тверде покриття з 1966. Має до 150 приват. будинків. Обслуговує 98 в/з.

Інгулецька геологорозвідувальна партія, утворена у квіт. 1939 у скл. тр-ту "Рудрозвідка". У 1941 – 1944 спеціалісти працювали у Захід. Сибіру. З 1944 вела розвідку родовищ руди і кварцитів на півд. Кривбасу. Розташовувалася в Інгульці. Ліквідована у 1973 шляхом приєднання до Центральної партії. Керували М. Ф. Подкопаєв, М. П. Ненашев, К. В. Рухленко, Г. П. Кисіль.

Інгулецька гуманітарно-естетична гімназія № 127, відкрита у січ. 1991 на базі СШ № 127. Пл. 2,2 тис. кв. м. Має економічний, філологічний, історичний профілі. Поглиблено вивчаються укр., рос., англ., франц., нім. мови, фізика і математика. У розпорядженні 21 кабінет, 3 класи інформатики, 4 лінгофон. кабінети, 11 початков. класів, 2 спортзали, зал хореографії. Навчається 760 учнів, працює 53 учителя. Є базою для вивчення історії рідного краю. Співробітничає з педун-том, техун-том, Дніпропетров., Київ. ун-тами, Кишинівськ., Краматорськ. гімназіями. Працюють представники Американського корпусу миру. У 1992 організован. етнограф. музей "Берегиня" (600 експонатів). Працюють секції з футболу, дискоболу, тенісу. У 1993 створен. фольклор. ансамбль "Оберіг". Серед кращих учителів А. М. Ветращенко, О. Б. Павленко, Н. Б. Романюк, С. І. Саричева, В. М. Топольницька. Директор В. О. Кулішов. Розташована на вул. XXVII партз'їзду в Інгулецьк. р-ні.

Інгулецька долина, розташована вздовж р. Інгулець. Являє зелені оазиси, місця розташування населених пунктів Недайвода, Лозуватка, Мар'янівка, Чкаловка ін.

Інгулецька лікарня, відкрита в 1930 у сел. Інгулець Широківськ. р-ну. Мала 100 ліжок, поліклініку, 2 медпункти на шахтах № 10 і "Центральна". У 1939 – 120 ліжок в терапевтич., хірургіч., інфекційному, пологовому відділеннях. Під час окупації лікувалися поранені партизани і підпільники. У 1945 відновила діяльність. У 1963 перейменована у 18-ту міськ. лікарню. Голов. лікарі С. С. Жовтоног, А. О. Чебан, С. С. Ацеховський, А. Р. Шамборський.

Інгулецька міська організація ветеранів війни і праці, створена у жовт. 1992. Здійснює соціальний захист ветеранів, бере участь у пропаганді героїч. минулого, виховує юне покоління в дусі патріотизму і любові до Вітчизни. Діють клуб "У колі друзів", хор ветеранів, будинок ветеранів. Складається з 10 первинних організацій, нараховує 12,6 тис. чол. Голова Т. Ф. Сидоренко.

Інгулецька народна театральна трупа, діяла у 1913 – 1919 за підтримкою місцевих рудопромисловців. У витоків стояв слюсар В. Н. Толочко. Складалася з 6 професійних та кількох аматорських акторів. У репертуарі – укр. класика. Дебют стався п'єсою Карпенка-Карого "Суєта". Трупа дістала назву Російсько-українського театру під керівництвом А. П. Градова.

Інгулецька незалежна релігійна громада християн віри євангельської (п'ятидесятників), зареєстрована у груд. 1997. Налічує 20 чол. Богослужіння відбуваються у вихідні і святкові дні. Пресвітер Р.Вітак.

Інгулецька підпільна організація, діяла в Інгульці у період денікінської окупації у лип. 1919 – верес. 1920. Керував Є. Воробйов. Серед актив. членів Д. Клемперт, С. Мінухін, М. Левітін. Патріоти влаштовували диверсії у тилу, вели пропаганду серед денікінців.

Інгулецька районна організація ветеранів війни і праці, створена у 1987. Здійснює соціальний захист ветеранів, бере участь у пропаганді героїч. минулого, виховує юне покоління в дусі патріотизму і любові до Вітчизни. Нараховує 8,2 тис. чол. Голови В. М. Щебельников, В. І. Єніна.

Інгулецька районна санепідстанція, створена у 1964. З 1974 розташовується у новому будинку. У 1982 створен. філіал в Інгульці. Працює 82 фахівці. Голов. лікарі А. С. Бондаренко, О. В. Гаврилов, Т. П. Покаленко.

Інгулецька релігійна громада церкви адвентистів сьомого дня, зареєстрована у лист. 1998. Складається з 2-х філій. Налічує 50 чол. Богослужіння відбуваються у кінотеатрі і СПТУ № 44. Місіонери Горгуль і Рошель.

Інгулецька релігійна громада церкви уславлення християн віри євангельської, зареєстрована у лист. 2000. До скл. входять 2 філії. Нараховує 35 чол. Богослужіння відбуваються у гуртожитку № 9 і Центрі дитяч. творчості № 2. Пастори С.Широка, С.Скрябін.

Інгулецька серія порід, до якої за стратиграфічною схемою віднесені утворення, які знаходяться на захід від Криворізько-Кременчуцьк. розколу. Поділяється на 3 світи – Зеленоріченську, Маяківську, Родіонівську.

“Інгулецька-1”, шахта РУ “Інгулець” діяла у 1951 – 1957. Видобуток вівся на глибині 60-80 м. Видобуто 591,8 тис. т. Мала незначну потужність. Діяв дерев'яний копер, мехпідйомники. Закрита через відпрацювання покладів.

“Інгулецька-2”, шахта РУ “Інгулець” діяла у 1951 – 1957. Видобуток вівся на глибині 60-80 м. Мала незначну потужність. Закрита через відпрацювання покладів.

“Інгулецька-3”, шахта РУ “Інгулець” діяла у 1951 – 1957. Видобуток вівся на глибині 60-80 м. Мала незначну потужність. Закрита через відпрацювання покладів.

Інгулецьке відділення Промінвестбанку України, відкрите у 1990 в мкрн. Інгулець. Його утворення співпало з реформуванням банківськ. системи незалежної України, початком роботи в умовах ринкової економіки. З самого початку почало динамічно розвиватися, збільшувати спектр банківських послуг. Кредитна підтримка провідних підприємств р-ну дала змогу зберегти виробнич. процес, зняти соціальну напругу. Надається активна підтримка підприємництву. Ведеться обслуговування клієнтів за системою “Клієнт - Банк”, постійно розширюється сфера послуг населенню по розміщенню вкладів. Має 2 безбалансові філії вкладних операцій. Обслуговуються 12 тис. жителів Інгульця, 100 комерційних структур.

Інгулецьке кладовище, розташоване у центрі с. Інгулець Чкаловськ. сільради. Пл. 0,5 га. Закладене у середині 30-х. Поховані жителі с. Інгулець, кількість поховань невідома.

Інгулецьке родовище залізистих кварцитів, відоме з кінця 40-х. Розташоване у півд. частині Кривбасу. Ретельна розвідка проводилася у 1963 – 1967 експедицією “Кривбасгеологія”. Довж. 2,5-3 км, ширина 1,2 км. Горизонтальна потужність 800-1000 м. Балансові запаси 1,7 млрд. т з утриманням заліза 32,4 %. Видобуток веде кар'єр ІнГЗК.

Інгулецьке родовище залізистих кварцитів, розташоване за 25 км від центру Кр. Рогу. Географічні координати $47^0\ 38^I$ - $47^0\ 40^I$ півн. широти, $33^0\ 14^I$ – $33^0\ 16^I$ схід. довготи. Ст. Інгулець за 8 км від центру родовища. Являє півд. частину Криворізько-Кременчуцьк. руд. підзони. Відкрите у 1932. Досліджувалося у 1951 – 1972. Розробка кар'єром ІнГЗК почалася у 1965. У 70-х балансові запаси до 3 млрд. т руди. Приурочене до р-ну півд. замикання смуги інтенсивних магніт. аномалій. Лихманівська синкліналь виступає у ролі рудоконтролюючої структури. Рудне тіло пластообразне. Належить до залізисто-кремнистої формації. Вік 2100 млн. років Склад – залізисті роговики, джеспіліти, сланці. Пл. 3,6 км х 1 км. Типи руд – гепатито-магнетитові, магнетитові, силікатно-магнетитові роговики. Утримання заліза 32-14 %. Вивчали геологи І. Попова, М. Аверичев, М. Дмитренко, Л. Подкопаєва, В. Лаврик.

Інгулецьке родовище кварцових пісків, розташоване поміж с. Інгулецьке і с. Мар'янівка. Сировина придатна для використання у будівництві.

Інгулецький відвідний канал, споруджен. у 1986 – 1988 для підтримання потужностей з видобутку руди НКГЗК. Роботи велися спеціалістами ком-ту “Кривбасшахтопроходка” і підприємством “Кривбасвибухпром”. Довж. 1622 м. Траса проходить по правому березі р. Інгулець. Пробурені 218,6 тис. м свердловин, вийнято 4,93 млн. куб. м скельних порід. Використане контурне буріння, що дозволило одержати борти з гладкими крутими відкосами.

“Інгулецький вруб”, спосіб оббурювання шахтного забою, коли бурильник під час буріння обладнує шпури по центру. При цьому підривання гірничої породи здійснюється по спеціальній комунікації. Це давало можливість підриву на всю довжину шпура. Вперше використан. на ш. ”Центральна” РУ “Інгулець” бурильником І. Г. Хабловим. Неофіційно називався “Вруб Хаблова”, однак ця назва не прижилася через ідеологічні причини. Справа у тому, що автор цієї новації за умов Кривбасу запозичив у Німеччині під час підневільної праці на потребу рейху.

Інгулецький гірничо-збагачувальний комбінат, підприємство з видобутку і збагаченню залізних руд розташован. на півд. Кривбасу. Видобуток ведеться на Інгулецьк. родовищі залізистих кварцитів. Рішення про будівництво прийняте у серп. 1958. У лют. 1961 вибран. перший ківш грунту. Перша черга введена у лип. 1965. Потужність 18 млн. т руди і 8,5 млн. т концентрату. У верес. 1966 введена друга черга, у 1975 – третя. Пл. проммайданчика 4,4 тис. га. Загальна потужність 36 млн. т сирої руди, 15,5 млн. т концентрату. У 1967 присвоєне ім'я 50-річчя СРСР. Головний будівельник тр-ту “Криворіжаглобуд”. Землі належали кол-пам “Батьківщина” і “Червона Україна” Широківськ. р-ну. У 1979 до скл. увійшли потужності кол. РУ “Інгулець”. Складається з кар'єру, дробильної і збагач. фаб-к, корпусу сушки концентрату, транспорт. цеху ін. Серед техніки екскаватори ЕКГ-4,6, ЕКГ-87, автомобілі БєлАЗ-540, БєлАЗ-548А, бурверстати СБО-1, СБО-2, СБШ-320. Вперше впроваджена циклічно-потокова технологія видобутку руди відкритим способом. У 70-х працювало 7 тис. чол. У 1965 – 1995 видобуто 900 млн. т руди, виготовлено 400 млн. т концентрату. Діє дробильна фаб-ка з чотирма стадіями дроблення. Базове підприємство із створення та експлуатації автоматизован. систем диспетчерського управління на гірничоруд. підприємствах. Займається переробкою розкривних порід і відходів збагачення. Продукція використовується у будіндустрії. 1290 чол. удостоєні орд. і медалей. Водію Б. П. Алексєєву присвоєне звання Героя Соц. Праці. На території висаджено 130 тис. дерев, 386 тис. чагарників, 3 тис. хвої. 14,4 млн. кв. м знаходиться під відвалами і шламосховищами, 5,6 млн. кв. м – під кар'єром. Об'єднує 4 комплекси: гірничотранспортний у скл. кар'єру, залізнич. і технологіч. самоскидів цех; дробильно-сортувальний у скл. дробильної і збагач. фаб-к; складування і збереження відходів виробництва у скл. цеху шламового господарства; допоміжні цехи і служби у скл. 10 одиниць. Прем. Мінчормету СРСР (1987). Діють житломасиви, Палац культури, пансіонат, турбази ін. Директори О. С. Племяшов, М. П. Філіпов, О. П. Станков, В. О. Півень.

Інгулецький загін по боротьбі з контрреволюцією і бандитизмом, діяв у груд. 1917 – січ. 1918. Став основою для формування загону Червоної гвардії. Нараховував до 20 чол.

Інгулецький (Бєлєлюбського) залізнич. міст через Інгулець, спорудж. у 1882 – 1884 за проектом проф. Бєлєлюбського М. А. Метал. частини виготовлені на з-ді Брянськ. тов-ва. Загальна вартість 900 тис. крб. На відстані 1,5 км від ст. Кр. Ріг-Захід. Мав довж. 300 м з 5 прольотів, найдовж. 90 м і мав параболічну форму. Опирався на скелі кварциту.

Інгулецький міський музей, відкрит. у лист. 1988 в приміщенні кол. Палацу піонерів. Передував 10-річний пошук експонатів. Серед них книги О. І. Гуреєва, комсомол. квиток Є. Г. Тюлюпи, фото знатних інгульчан. Має кілька розділів. Центр краєзнавства. Серед ентузіастів створення Г. В. Глядченко, Л. С. Григорович, Т. В. Дрига, З. П. Місюра, Л. М. Рябова, Н. М. Сидоренко.

Інгулецький плацдарм, на річці Інгулець, де бої проходили 23-28 лютого 1944, які вели 15 гв. СД, 10 гв. ПДД, 188 СД по визволенню сіл Інгулець і Ленінка. В ніч на 25.2.1944 війська на плотах форсували Інгулець і захопили на правому березі плацдарм від с. Лозуватка до с. Інгулець. У ході запеклих боїв плацдарм вдалося утримати і відкинути противника. Про подвиг розповідають експонати музею с. Родіонівка.

Інгулецький промисловий район, сформувався на кінець 50-х. До скл. входить Інгулецьк. промвузол. Основу складають ПівдГЗК, НКГЗК, ІнГЗК, будівельні організації.

Планування забудови практично завершене. На підприємствах р-ну зайнято більше 150 тис. чол.

“Інгулецький”, радгосп створений у квіт. 1960 на базі кол-пу “Шлях Леніна”. Мав 3,7 тис. землі, з них 3,2 тис. га оранки. Овоче-молоч. напрям. Мав більше 2 тис. голів худоби, 50 тракторів, 8 комбайнів, 40 автомобілів, зрошувальну мережу. Знаходився на території Лозуватськ. сільради.

Інгулецький район, створен. у груд. 1962 у зв'язку з реформуванням адміністративно-територіальної системи міст України. Це відбулося за рахунок частини території Дзерж. р-ну. Пл. 106 кв. м. Населення 67864 чол. Р-н розподілен. між собою територією Широківськ. р-ну. Відстань між житломасивом ПівдГЗК і м. Інгулець складає 28 км. Має 147 вулиць. Розташовано 414 підприємств та організацій різних форм власності. Серед них ПівдГЗК, ІнГЗК, НКГЗК (у скл. ком-ту “Криворіжсталь”), тр-т “Криворіжаглобуд”, з-д “Промдизель” ін. Меддопомогу надають 3 заклади – 11, 17 міськ. лікарні, стомат. поліклініка. Діють 2 технікуми, 2 СПТУ, 17 СШ, 22 дитяч. дошкільних заклади. Спортом займаються на 2 стадіонах, 32 спорт. майданчиках, 3 басейнах, 193 спорт. майданчиках, 13 тирах, ДЮСШ. До послуг населення 3 палаци культури, 4 кінотеатри, 13 бібліотек з книжковим фондом у 600 тис. Товарами і продуктами забезпечують 3 ринки, 193 підприємств торгівлі. Вищу освіту мають 7,4 тис. чол., середню – 14,2 тис. чол. Діють 12 релігійних конфесій. Житловий фонд складається з 2771 житлових будинків, з них 196 державних, 536 відомчих, 2023 приватних. Теплотраси складають 153,4 км. Діють 8 котелень, 3 теплоцентралі. Системи водопостачання 199,7 км, каналізації 130,6 км.

“Інгулецький”, садівницьке товариство ІнГЗК закладене в 70-х у Інгулецьк. р-ні. Пл. 20 га. Має 400 ділянок.

Інгулецький сільський клуб, відкрит. у трав. 1967. Пл. 200 кв. м. Має зал на 150 місць, 3 приміщення для занять худ. самодіяльністю і спортом. Діють 8 творч. колективів, які відвідують 80 чол. Середнє річне відвідування 15, 1 тис. чол. Обслуговує населення у 5,1 тис. чол. Працює 1 чол. Центр культури жителів с. Інгулець, місце проведення урочистостей, фестивалів, оглядів, конкурсів. Оточен. сквером з місцями для відпочинку.

Інгулецький степ, дільниця первісного степу Півд. України площею у 60 га на схилах долини р. Інгулець з виходом гранітних порід, на яких ростуть рідкісні трави, занесені в Червону книгу України. Розташован. поблизу с. Недайвода Криворізьк. р-ну на кордоні з Кіровоград. обл. З 1992 вважається заповідником.

Інгулецький табір для німецьких військовополонених, діяв у 1947 – 1954 (орієнтовно). Перебували німецькі офіцери і солдати, захоплені у полон у 1943 – 1945. В бараках поживало кілька тис. чол. Використовували на відбудові шахт, житла. Носив статус робоч. табору. Знаходився на вул. Тельмана (тепер вул. Чуковського).

Інгулецький табір для польських офіцерів та солдатів, існував у 1940 в зв'язку з прибуттям на Криворіжжя великої групи військових Польщі в результаті їх розгрому у 1939. Кілька тис. поляків використовувалися на важких рудничних роботах. Згодом розіслані в інші табори, де здебільшого загинули. Знаходився на вул. Тельмана (тепер вул. Чуковського).

Інгулецький театр, діяв при Клубі культури рудника “Інгулець”. Створен. на базі Інгулецьк. народної театральної трупи А. П. Градовим і В. Н. Толочком. Ставилися п'єси укр., рос. драматургів. Серед акторів Л. В. Градова, І. О. Андрушевич, П. В. Найдьонова, М. П. Кожур, М. О. Щур. Пік активності припав на кінець 20-х – 70-ті.

Інгулецький технікум Технічного університету, бере початок від Криворізьк. заочного гірничоруд. тех-му, який був організован. у лют. 1962. У 1971 одержав статус вечірнього. У жовт. 1973 перейменован. в Інгулецький гірничоруд. тех-м. Готує спеціалістів збагачення корис. копалин, технології відкритої розробки, експлуатації гірничого обладнання. Діють гірничо-механічне та збагачувальне відділення. Надає загальноосвітню і фахову підготовку. З 1977 проводив підготовку спеціалістів для країн Азії, Африки та Латин. Америки. Всього підготовлено 66 чол. Базовий навчальний заклад для ІнГЗК. Має

майстерні, спортзал. Діє орган студентськ. самоврядування. З трав. 1997 є структурним підрозділом Криворізьк. технічного ун-ту, акредитован. за статутом вищого закладу освіти 1-го рівня. З 1973 підготовлено більше 5 тис. фахівців. Серед кращих викладачів О. Т. Білоконь, С. Г. Воропай, А. М. Кунах, Г. Г. Кузнецова, Р. Н. Максимова, К. І. Петренко.

Інгулецький хлібозавод, діє з 1966 у м. Інгулець і забезпечує хлібобулочними виробами його населення. Працює 130 чол., які щодоби виробляють 8,2 т продукції. В асортименті 39 видів хлібобулочних виробів. Реалізація також відбувається у Запорізьк. і Кіровоград. обл., в Широківськ. р-ні. Має поширену торгову мережу. З 1996 створене відкрите акціонер. тов-во. Директори Г. Д. Білявський, П. П. Царенко.

Інгулецький цегельний завод, став до дії у жовт. 1993, як структур. підрозділ ІнГЗК. Побудован. за комплекс. програмою розвитку Інгульця. Цеглу виробляє з відходів гірнич. виробництва у кількості 10 млн. штук на рік.

Інгулецький центр дитячої творчості № 1, створен. у жовт. 1972, як Будинок піонерів ім. Гайдара. Пл. 2,5 тис. кв. м. У 10 гуртках навчалося 580 чол. У 1978 існувало 18 гуртків, які відвідувало 1,9 тис. чол. Діяли гуртки "Біон" і "Зелений патруль". Працювало 32 педагоги. Сучас. назва діє з 1994. Пед. колектив працює над проблемою самоактивізації дітей у позаурочні години. Діють 22 гуртки, 51 група, які охоплюють 1 тис. учнів, працюють 22 педагоги. До скл. входять 15 кабінетів. Колектив працює у художньому і декоративно-прикладному напрямках. Діють ансамбль народ. танцю, театр мініатюр, ізостудія, ком-да КВВ, техніч. і спорт. секції. До скл. входять клуби школярів "Веселка", "Спарта", "Іскорка". Тричі лауреат премії "Обдарована дитина – надія України". Учас. і переможець конкурсів і фестивалів. Серед вихованців чл. спілки художників Хорватії Ж. Сироєжко. Директори А. Карпенко, Л. Білоусова, Л. Баратиш, Ю. Семенуха, Л. Зубко, Л. Малахова, Є. Зеленухін, Л. Чорноус, О. Супрун. Розташован. по вул. Мануїльського в Інгулецьк. р-ні.

Інгулецький центр дитячої творчості № 2, відкрит. у трав. 1972, як Будинок піонерів № 2. Має декоративно-прикладний, художній, туристично-спортивний, технічний напрямки діяльності. На час відкриття відвідувало 880 чол, працювало 13 чол. Пл. 2,9 тис. кв. м. У 1993 відвідувало 2,4 тис. чол. У 2000 1,1 тис. чол. Працює 25 педагогів. До скл. входять 15 кабінетів. Споруда типова. Педколектив працює над проблемою пошуку шляхів реформування позашкільного навчання і виховання національної свідомості підростаючого покоління. Діють музей історії Інгульця, гуртки шиття, в'язання, авіамодельний, ляльковий театр, ВІА, ткацтва, сценічної майстерності ін. Сучас. статус має з 1994. Гуртківці беруть участь у фестивалях і конкурсах. Діють 2 філії. Нагороджен. грамотою Міносвіти України (1997). Серед вихованців клубу "Десантник" майстри спорту з боротьби. Директори Ф. А. Родіонова, А. І. Орел, В. І. Милостивий, Н. А. Кобзар, Л. М. Рябова. Розташован. по вул. Недєліна (Інгулець).

Інгулецький центр туризму, краєзнавства та екскурсій учнівської молоді, створен. у червні 1999. Працює у туристсько-краєзнавчому, спортивному та екскурсійному напрямках. Відвідує до 400 чол. Проводяться екскурсії, виставки, походи по місцях бойової та трудової слави. Директор Г. В. Глядченко.

Інгулецькі громади євангельських християн-баптистів, 1. Зареєстрована у лют. 1994. Початок бере у 30-х. До 30 віруючих. Служба проводиться у вихідні і святкові дні. Розташована на вул. Краснодонській в сел. Зелене. Пресвітери В.Герман, І.Остапенко. **2.** Зареєстрована у 1960. Об'єднує до 25 чол. Розташована по вул. Шевцової у сел. Зелене. Пресвітер А.Пустовойтенко.

Інгулецько-лозуватська рівнина, місце розташування сучас. сіл Лозуватка, Мар'янівка. Тягнеться з півн. на півд., вздовж р. Інгулець.

Інгулецького гірничо-збагачувального комбінату відвали, закладені на початку 60-х. До скл. входять 6 відвалів загальн. пл. 357,6 га. Запаси 114335 тис. куб. м.

Інгулецького гірничо-збагачувального комбінату Палац культури, відкрит. у 1967. З 1978 одержав статус опорного метод. центру з культурно-масової роботи. Має 2-

поверхове приміщення, театр., хореографіч., глядацький зали, 12 кімнат для гуртків, бібліотеку. Працюють 9 колективів худ. самодіяльності, серед них народні ансамблі естрад. танцю "Еос", "Ритм", жіноч. ансамбль "Горлиця", ансамбль джаз. музики "Комбо-джаз". Діють 5 клубів за інтересами, клуб ветеранів "У колі друзів". Щорічно відбувається 400 заходів. Відвідує до 70 чол. З 2001 діє кінотеатр.

Інгулецького гірничо-збагачувального ком-ту шламосховище, закладене у 1965. Розташоване на правому борту долини р. Інгулець за 2 км на півд. від рудозбагач. фаб-ки. Пл. 422,5 га. Обсяг 112580 тис. куб. м.

Інгулецького району центральний ринок, заснован. у 1963. Загальна пл. 16,7 тис. кв. м. Торг. місць 1,4 тис. Має філію в мкрн. Інгулець.

Інгулецької антикліналі родовище залізистих кварцитів, розташоване за 2-5 км на півд. від центру Кр. Рогу. Географічні координати $48^0\ 51^I$ - $47^0\ 52^I$ півн. широти, $33^0\ 21^I$ – $33^0\ 22^I$ схід. довготи. Являє півд. частину Криворізько-Кременчуцьк. руд. підзони. Ст. Кр. Ріг-Західний за 2 км від родовища. Відоме з 1935. Попередня розвідка проводилася у 1970. Експлуатується кар'єром № 2-біс НКГЗК. У 70-х балансові запаси складали до глибини 800 м. до 1 млрд. т руди. Приурочене до інтенсив. магніт. аномалії. Інгулецька антикліналь виступає у ролі рудоконтролюючої структури. Пл. 1,4 км х 0,9 км. Належить до залізисто-кремнистої формації. Вік 2100 млн. років Склад – залізисті роговики, руда, сланці, рудні тіла – платообразні. Типи руд –магнетитові, карбонат-магнетитові, силікат-карбонат-магнетитові. Утримання заліза 32 %. Вивчали геологи М. І. Веригін, Л. Г. Загоруйко, Т. М. Сумцова.

Інгулецької антикліналі родовище неокислених магнетитових кварцитів, розвідане у 1965 – 1968. Розташоване на схід від Новокриворізьк. півн. родовища. Видобуток веде кар'єр № 2-біс. Середнє утримання заліза 31,2-32,1 %. Потужність залізистого горизонту 22-130 м. Поклади відпрацьовуються кар'єром № 2-біс НКГЗК.

Інгулецької ради ветеранів жіночий клуб, створен. у 1997. Об'єднує 82 жінок-фронтовиків. Займається військ.-патріот. вихованням організовує зустрічі фронтовиків, літературні вечори. Діє ансамбль "Веселка".

Інгульська або Перевізька паланка, займала територію вздовж лівого берега р. Інгулець. Півн. кордон р. Саксагань, півд. межа була непостійною. Центр – Перевізка Кам'янської січі. Належав зимівник Кр. Ріг.

Інгульська паланка (полк) низового Запорізького війська Українського козацтва, створена у груд. 1995. Пропагує традиції, статути, символіку укр. козацтва. Проводить навчання, огляди, виховує джур. Перший отаман В. М. Страхов.

Інгульця села курган, розташован. на вододілі № 1 Карачунівськ. водоймища, за 3,1 км на півд. захід від околиці села і за 1,8 см на захід від водоймища. Висота 2,2 м, діаметр 30 м. Оглянутий археологом О. О. Мельником у 1983.

"Інгульчани", група каскадерів авто-мотородео створена у 1988 за ініціативою Інгулецьк. райради та майстра спорту В. А. Бондаря. До скл. входять 13 чол. Серед них В. Доценко, М. Ткаліч, О. Медведєв, І. Козаров, Н. Перун, Г. Коваленко, Ю. Скоробагатько, В. Горбенко, В. Пирогов, В. Кирпич ін. Проводить публічні виступи з використанням до 40 спорт.-видовищ. трюків. Уч. гастролей в Росії, Китаї, Прибалтиці, супермарафону Київ - Лондон. Брала участь у зйомках худ. фільмів "За законами джунглів", "Обличчя пророка", "Гангстери в океані", "Спекотний регіон", "Нічна мафія", "Чоловік собаки Баскервілей".

"Інгульчанки", народний фольклорний колектив Інгулецьк. будинку культури Криворізьк. р-ну заснован. у берез. 1979. До скл. входять працівники КСП "Батьківщина". Актив. – 6 жінок. Засновник М. Ф. Брень. У репертуарі 80 пісень, обрядів. Веде актив. концертну діяльність. Переможець і дипломант фестивалів і конкурсів "Вікторія" (1995), "Співуча родина – ти моя Україно", "Кришталеві чари" (1997). З 1995 народний. Діє дитяч. колектив. Уч. ВДНГ. Керівники М. Ф. Брень, Л. К. Деркач.

Інгушська вулиця, розташована у мкрн. 1-го Травня Дзерж. р-ну. Закладена в кінці 40-х. До 1975 мала назву вулиця 3-я Коксохімічна. Довж. 340 м. Пл. 1,7 тис. кв. м. Має 7

приват. будинків. Названа на честь Інгушетії, автоном. республіки Рос. Федерації на Півн. Кавказі. Обслуговує 32 в/з.

Інгушські напіввійськові загони, діяли на території Криворіжжя у 1905 – 1907. Утримувалися на кошти землевласників і володарів рудників. Виконували роль охоронців майна. Брали участь у придушенні виступу селян і робітників 1905 – 1907.

Індик свійський, птах родини індикових. Довж. 100-110 см, вага до 8 кг. Великий домашній птах. Оперення барвисте, чорне з блакитним переливом, по хвосту біле пір'я. Голова і верхня частина тіла неоперені, на горлі – складки шкіри. Утримуються в господарстві криворіжців.

Індикатор тиску, розроблен. науковцями КГРІ у 80-х. Призначен. для вимірювання тиску рідини, газу і дрібних сипучих речовин.

Індіри ГандІ вулиця житломасиву Веселі Терни Терн. р-ну. Закладена на початку XX ст., як гірниче селище. Розвитку набула у 50-60-х. До кінця 80-х носила назву вулиця Шмакова. Довж. 400 м, ширина 7 м. Має 33 приват. будинки, проживає 117 чол. Вкрита відсівом, багата на зелені насадження. Названа на честь інд. держ. діяча Індіри Ганді (19.11.1917 – 31.10.1984, Делі). У 1966 – 1977, 1980 – 1984 прем'єр-міністр Індії. Вбита заколотниками. Обслуговує 90 в/з.

“Індустріалізація”, шахта РУ ім. Жовтневої революції. В основному мала вентиляційне призначення. Шурф пройден. до горизонту 83 м. Діяла з кінця 20-х до кінця 30-х. Ліквідована у зв'язку з відпрацюванням охоронного целіку.

Індустріальна вулиця, розташована в житломасиві Бажанове Жовт. р-ну. Закладена в 40-х. Розвитку набула у 50-60-х. Довж. до 800 м, ширина 7 м. Має 48 будинків. Вкрита щебенем, багата на зелені насадження. Обслуговує 63 в/з.

“Індустріальна”, станція швидкісного трамваю відкрита у жовт. 1999. Скл. з підземних переходів пл. 450 кв. м, надземних вестибуля пл. 216 кв. м, платформи пл. 400 кв. м., довж. 130 м. Приймає поїзди зі ст. “Електрозаводська” та “Зарічна”. Обслуговує працівників КЦРЗ та жителів мкрн Індустріальний.

Індустріальний житломасив, розташован. на півн. сході Жовт. р-ну. Закладен. у кінці 70-х, розвитку набув у 80-90-х, забудова триває. Довж. 2,3 тис. м. Має 15 багатоповерхових будинків, проживає 2,2 тис. чол. Вкритий асфальтом. Розташовані дитяч. заклад, 2 магазини. Обслуговує 63 в/з.

“Індустріальний”, змішаний ринок діє з 1997 по вул. Ландау мкрн. Індустріальний Сакс. р-ну. Пл. 5 тис. кв. м. Має 104 торг. місць.

Індустріально-педагогічний факультет, заснован. у 1974 у скл. Криворізьк. педін-ту як фак-т підготовки учителів загальнотехнічних дисциплін і праці. Біля витоків стояли М.М.Кобозєв, М.Ф.Радіонов, Т.Н.Малиш, Г.Х.Улюкаєв, Я.Я.Зверховський, В.А.Кравцов, В.Л.Палладій. Діють денне і заочне відділення. Готує учителів праці і фізики. Навчається 560 чол. До скл. входять кафедри трудового навчання та загальнотехнічних дисциплін. З 1995 має сучас. назву. З 1986 готує учителів обслуговуючої праці, з 1990 – учителів праці та інформатики. Серед провідних спеціалістів В.М.Биков, М.М.Кобозєв, В.В.Корольський, О.І.Кучма, В.І.Лукаш, В.С.Пікельна, В.І.Сорокін, М.А.Кисельова. Підготовлено 110 монографій, наук. праць. З 1997 діє магістратура. За час існування підготовлено 5 тис. фахівців. Декани М.М.Кобозєв, В.В.Корольський, В.В.Коноваленко.

Індустріального коледжу сквер, закладен. у 1966 в Терн. р-ні. Пл. 1,4 га. Обладнан. пішохідними доріжками, місцями для відпочинку. Багатий на зелені насадження. Порядок утримується студентами коледжу.

Інженерів-електриків міський осередок, створен. у лип. 1999. Налічує 12 чол. Голова Д. Й. Родькін.

Інженерно-технічний центр ком-ту “Криворіжсталь”, створен. у 1994 на базі центральної лабораторії і тех. відділу. Займається розробкою нових технологічних процесів, їх впровадженням.

Інжир, смоківниця, винна ягода, фігове дерево, фікус карика (Ficus carica), рослина родини шовковицевих. Батьківщина – Мала Азія, Іран, Афганістан. Листопадне дерево або кущ висотою 5-12 м, з товстими малорозгалуженими пагонами. Листки трійчасто- або пальчастолопасні, грубошорсткі. Суцвіття – кулясте, порожнисте, з численними дрібними квітками. Плід – фіга. Рослина дводомна. Стародавня плодова культура. В Кр. Розі вирощується квітникарями-любителями як кімнатна рослина.

Інмар, язичницький бог, що за повір'ями давнини жив на Сонці. Одна з назв домовика. Зустрічається у фольклорі Криворіжжя.

Інноваційних та малих підприємств міська профспілка, заснована у верес. 1991 за ініціативою первинних профорганізацій малих підприємств. У 1996 об'єднувала 298 первинних організацій. Захищає інтереси малого і середнього бізнесу, сприяє його розвитку, створенню нових робочих місць. Об'єднує 1120 первинних організацій, 10 тис. членів. Голова О. І. Ранкевич.

Інодіна Раїса Георгіївна (1.1.1927, Кр. Ріг). Мед. керівник. Освіта середня. Працювала голов. медсестрою 4-го міськ. протитуберкульозного диспансеру. У 1964 – 1972 очолювала міську раду медсестер. Організатор конкурсів профмайстерності, спеціаліст вищої категорії.

Іноземних мов кафедра, заснована у 1963 у скл. Криворізьк. педін-ту на базі секції при кафедрі педагогіки. Біля витоків стояли М.А.Бердичевський, Н.І.Нескоромна, Г.Ф.Скаленюк, Г.Ф.Окоменюк, Р.І.Борисова, Ю.А.Терещенко. Співробітники проводять значну наукову роботу. Завідуючі Н.І.Нескоромна, Н.І.Хмельницька, В.А.Гаманюк.

Іноземних мов факультет, створен. у 1995 у скл. Криворізьк. пед. ін-ту на базі фак-ту російської філології. Ведеться підготовка спеціалістів англійської, німецької, російської мов і літератур. Біля витоків стояли Н.А.Мільченко, Р.П.Калініна, А.О.Камалова, Г.А.Лисицина. До скл. входять кафедри російської філології та зарубіжної літератури; німецької мови і літератури; англійської мови і літератури. Готує фахівців з 6 спеціальностей. З 1997 діє магістратура рос. філології. Декан Н.А.Мільченко.

Іноземної інтервенції та громадянської війни збитки Кривого Рогу, обчислювалися у 124,3 млн. крб. за цінами 1913. Повністю зруйнованими вважалися майже всі рудники, чавуноливарний завод ін. Населення Кр. Рогу скоротилося у порівнянні з 1914 на 15 % і у 1920 складало 22,7 тис. чол.

“Інсайт”, навчально-виховний комплекс започаткован. у середині 90-х, розташован. у Сакс. р-ні. Новаторська, неформальна науково-виховна установа, робота якої спрямована на творчий розвиток дитини. Впроваджує розвиваюче, модульне, родинне навчання і виховання у комплексі з пропагандою здорового способу життя, захисту здоров’я, широку інтеграцією культури та мистецтва у зміст освіти. Педагоги школи спрямовують свої зусилля на виховання розвинутої особистості.

Інститут ділового адміністрування, заснован. у жовт. 1995. Готує спеціалістів з економіки та управління за фахом фінансів і кредиту, менеджменту, маркетингу, обліку та аудиту. У 2000 акредитован. за 3-м рівнем. Перший випуск стався у 2000. Ведеться науково-дослід. робота, організовуються науково-практич. конференції. Діють 28 аудиторів, 2 комп'ютерних класи, спортзал, лабораторії. Має доступ до Інтернету, бібліотеку до 7 тис. томів економіч. літератури. Підтримує зв'язки з ін-том “Євронос” (Англія), Фрайбурзьк. ун-том (Німеччина). Проводиться ділова гра “Студентська біржа”, існує “А-радіо”, газета “Нова молодь”, продюсерський центр. На кафедрах гуманітарних наук, теоретич. і прикладної економіки, менеджменту і маркетингу, обліку та аудиту, фінансів і кредиту викладають 4 проф., доктори наук, 22 доценти, 12 ст. викладачів, 9 асистентів.

Інституту прикладної геофізики експедиція, відбулася у 1925 під керівництвом проф. Никифорова. Відкрила нові родовища заліз. руди в р-ні Кр. Рогу.

Інституту профзахворювань зона відпочинку, закладена в 70-х. Пл. 5,7 га. Має зелені насадження, пляж на березі ставка, місця для відпочинку.

“Интер-газета”, газета заснована у серп. 2001. Засновник Л. М. Джавлюк. Друкує інформаційні матеріали, поради, телепрограму. Виходить щотижня тиражем 3 тис. екз

“Інтернат”, змішаний ринок на вул. 23 Лютого Терн. р-ну. Діє з 60-х. Пл. 1,3 тис. кв. м, має 316 торг. місць, з них 236 продовольчі товари.

Інтернаціональна вулиця мкрн. ім. Чкалова Дзерж. р-ну. Закладена у кінці 40-х. Розвитку набула у 50-60-х. Довж. 456 м. Пл. 2,1 тис. кв. м. Має 75 приват. будинків. Обслуговує 5 в/з.

Інтродукція, 1. Переселення особин окремих видів рослин і тварин за межі їх ареалів, у місцевості, де вони раніше не жили. **2.** Успішне вкорінення будь-якого стороннього виду в місцеві природні комплекси.

Інтродуцент, новий для даного регіону вид, цілеспрямовано або випадково введений людиною в культуру.

Інтрузивні гірські породи, утворилися внаслідок кристалізації магми у глибинах земної кори. Формувалися під високим тиском за умов повільного охолодження магми. На території Криворіжжя зустрічаються рідко. Присутні в Інгулецьк. р-ні на Артемівськ., Ленінськ., Райполівськ. дільницях серед порід Інгулецьк. серії. Залягають на контакті зеленоріченськ. і маяківськ. світ. Представлені піроксенітами, рідше серпентин-гренолітами.

Інтрузія (від лат. – вштовхую), геологічне тіло, що утворилося в результаті застигання магми у надрах Землі. На Криворіжжі представлена рідкісними зразками.

Інфекційна лікарня № 1 міська, створена у 1971. Мала 400 ліжок, 3 корпуси, лабораторії. Початок бере від зем. лікарні. З 1932 перебувала у скл. 1-ї міськ. лікарні, де палати перебували у бараках на 160 ліжок. У 1990 здан. в експлуатацію 7-поверховий корпус. Має 2 гепатитні, шлункові, діагностичне, реанімаційне відділення, клінічну і бактеріологічну лабораторії, рентген. кабінет. Серед кращих лікарів Н. М. Радченко, Р. М. Павелко, Л. А. Кулібаба, О. І. Полісниченко, В. А. Худякова. Голов. лікарі Я. М. Нетреба, С. П. Мусарський, Є. А Шуховцева, В. Б. Зейтман, Л. Г. Колдоба, Н. М. Радченко, А. А. Білошапко, Л. В. Ніколаєнко, В. М. Сокіряк.

“Информ-развитие”, регіональний рекламно-інформаційний журнал заснован. приват. підприємцем Степановим у червні 1999. Подає інформацію, новини, кросворди, рекламу, програму ТВ. Виходить раз на тиждень тиражем 8 тис. екз.

Інформатики та прикладної математики кафедра Криворізького педін-ту/педун-ту, створена у 1992 на базі кафедри математичного аналізу. Читаються курси лекцій з інформатики та обчислювальної техніки, чисельних методів, методики викладання інформатики та шкільного курсу інформатики, методів математич. моделювання, обчислювальної техніки. Діють дисплейні класи, готуються наукові посібники. Серед кращих викладачів Р. М. Балабай, Н. В. Грищенко, В. М. Євтєєв, О. В. Єлисєєва, М. В. Жуков, Л. О. Лісіна, О. П. Поліщук ін. Завідуючий В. М. Соловйов.

"Інформаційний вісник", газета галузевої профспілки металургів та гірників заснована у 1998. Виходить додатком до газ. "Суха Балка" ВАТ "Суха Балка". Матеріали присвячувались проблемам колективу. Пропагував досвід профспілкової роботи.

"Інформаційний вісник", газета Криворізьк. територіального ком-ту профспілки відділка Придніпров. залізниці. Заснована у лип. 2000. Розповідає про життя колективу. Тираж 500 екз. раз на тиждень.

Іоанн Богослов, у християнстві один з апостолів. Йому приписують авторство Євангелій, трьох послань.

Іоанна Златоуста храм Православної церкви Московського патріархату, відкрит. у с. Златоустівка у трав. 1998. Розташован. у пристосован. приміщенні. Має купол з хрестом. Парафіян до 30 чол.

Іова-огірочника, народна назва 19 травня. Початок висівання гороху. Якщо цей день був ясний, це віщувало добрий врожай огірків.

Іовенко Раїса Василівна (28.4.1950, Кр. Ріг). Новатор виробництва. Освіта середня. З 1967 швачка швейної фаб-ки "Старт". Передовик. Систематично перевиконує виробничі норми. Наставник. Переможець змагань, ударник п'ятирічок. Нагородж. орд. "Знак Пошани".

Іович Федір Валер'янович (1891 – 1959). Уч. рев. подій. У 1917 голова Джанкойськ. комту РСДРП(б) в Криму. Уч. гром. війни з 1918. Відзначився у боях з австро-нім. окупантами в Харкові. У 1919 надісланий на Криворіжжя для організації партизан. боротьби проти денікінців. Формував загони, влаштовував диверсії. З 1920 у скл. діючої арм. Згодом на парт. і держ. роботі. Нагородж. орд. Червоного Прапора, Червоної Зірки, почес. знак. "Учасник рев. руху 1918 – 1921".

Іонкіна Людмила Дмитрівна (5.10.1938, Дніпропетров. обл.). Фінанс. керівник. Зак. Одес. ін-т народ. господарства (1993). У 1957 – 1958 бухгалтер хлібопункту. У 1958 – 1966 кредит. інспектор, у 1966 – 1975 економіст, заст. зав. Ц.-Міськ. райфінвідділу. У 1986 – 1990 голов. контролер-ревізор МФ України. У 1990 – 1996 нач. Держподатінспекції Кр. Рогу. Засновник і перший керівник податкової служби Кр. Рогу.

Іонова, балка розташована на межі Ц.-Міськ. та Сакс. р-нів. Довж. 6 км., площа водозбору 18,5 км. Розвинута на правобережжі нижньої частини р. Саксагань. Не має відрогів і відгалужень. Домінуюча висота – могила Плоска (105 м). Назва походить від імені першого поселенця.

Іорданна, рушниця заговорена при освячені води на Водохрещє. За переказами володар завжди влучав у ціль і повертався з полювання з трофеями. Термін побутував у давні часи на Криворіжжі.

Іордань, ополонка на льоду для освячення води на Водохрещє. Вирубувалася у вигляді хреста і поливалася по контуру буряковим відваром. Як традиція мала місце за часів козаччини на Криворіжжі.

Іохін Володимир Миколайович (2.1.1949, Дніпропетров. обл.). Фотохудожник. Зак. Криворізьк. педін-т (1972). У 1966 – 1972 електрик КМЗ. У 1972 – 1983 учитель СШ № 109. У 1983 – 1996 фотограф фаб-ки фоторобіт. У 1996 заснував фотостудію "Панорама". Уч. фотовиставок з 1999. Створює фотокомпозиції.

Ірга, (Amelanchier), вид листопадних кущів або невисоких дерев родини рожевих, до 0,5-5,0 (18) м заввишки, крона овальна, густа, листки цілокраї або зубчасті. Квітки білі або кремові у щиткоподібних китицях на кінцях пагонів. Плоди – яйцеподібні, синьо-чорні або пурпурово-чорні, солодкі. Цвіте V, пл. VIII-IX. Розмножується насінням, поділом кущів, відсадками, кореневою паростю. В озелененні Кр. Рогу зустрічаються: **І. круглолиста** або **звичайна** – кущ до 1,0-2,5 заввишки з округленими листками, **І. волотювата** – до 2,5-5,0 м заввишки, завезена з Півн. Америки. Перспективні: **І. канадська, І. вільхолиста** – придатна для лісових смуг і як підщепа для карликових груш і яблунь, **І. рясноцвіта, І. утахська** - декоративні і лікарські рослини, особливо під час цвітіння. Можна застосовувати для посадок куртинами та поодиноко в парках.

Ірій, назва вирію, куди відлітали птахи Криворіжжя на період холодної пори року.

Іркутська вулиця, розташована у мкрн. Перемога Дзерж. р-ну. Закладена в кінці 40-х. До 1965 носила назву провулок Канадський. Довж. 660 м. Пл. 2,4 тис. кв. м. Має 41 приват. будинок. Названа на честь міста в Сибіру. Обслуговує 74 в/з.

Іртишська вулиця, розташована у житломасиві ЖКК № 26 центр. частини Жовт. р-ну. Заснована у кінці 40-х. Довж. до 300 м, ширина 7 м. Має 5 будинків. Вкрита асфальтом, багата на зелені насадження. Названа на честь річки Іртиш у Сибіру. Обслуговує 13 в/з.

Ісаєв Володимир Петрович (23.1.1930, Самарська обл.). Гірнич. керівник. Зак. КГРІ (1970). У 1952 – 1972 прохідник, гірнич. майстер, нач. дільниці, нач. ш. "Північна-Вентиляційна" Першотравнев. РУ. Умілий організатор процесу видобутку руди.

Ісаєв Павло Прокопович (19.12.1919, Новгород. обл.). Новатор виробництва. Освіта н/середня. Працював у кол-пі. Уч. ВВВ з берез. 1943. Після війни працював на з-ді

“Криворіжсталь”. Ударник п'ятирічок, переможець змагань. Нагородж. орд. Вітчизняної війни 2 ст., Трудового Червоного Прапора.

Ісаєнко Микола Хомич (9.3.1902, Луганська обл. – 11.5.1986, Дніпропетровськ). Проф. (1956). Засл. працівник вищої школи України (1970). Зак. Дніпропетров. металург. ін-т (1932). У 1922-1935 сталевар, майстер Краматорськ. металург. з-ду. Чл. редколегії ж. "Забой". У 1935-1937 викладач, у 1937-1941 директор Дніпропетров. металург. ін-ту. Видатний організатор вищої школи, засновник Криворізьк. філії ін-ту. Автор наук. праць. Нагородж. орд. Леніна (2), Червоної Зірки, "Знак Пошани" (2).

Ісайченко Василь Нилович (22.4.1919, Кемеров. обл. – 22.2.1979, там же). Герой Рад. Союзу (22.2.1944). Зак. Владивостоцьк. піхот. уч-ще (1941). Працював на ст. Юрга. Уч. ВВВ з верес. 1942. Ком-р кулемет. роти 276 гв. СП 92 гв. СД. Відзначився у боях на Дерiївськ. плацдармі. З 30.9.1943 вів бій. Відбив кілька атак. Боєць закрив його своїм тілом. Уч. визволення Кр. Рогу. З 1959 майор запасу. Працював на ст. Юрга. Ім'я носить вул. у цьому місті, в СШ № 10 кімната-музей Героя. Нагородж. орд. Леніна, Червоної Зірки (2).

Ісаков Іван Іванович (10.5.1923, Смоленська обл.). Герой Рад. Союзу (22.2.1944). Почес. громадянин Кр. Рогу (1984). Зак. Моск. юр. ін-т (1955). Навч. у Моск. аероклубі. На фронті з лип. 1942 після зак. Сумськ. арт. уч. у скл. 197 гв. артполку 92 гв. СД. Ком-р взводу управління. Відзначився у боях на Дніпров. плацдармі (с. Келеберда Полтав. обл., Мишурин Ріг Дніпропетров. обл.). Вів розвідку, приводив “язиків”, коригував вогонь. Уч. визволення Кр. Рогу. В бою за місто здобув важке поранення. З 1946 у запасі. Працював у прокуратурі. Засл. юрист Росії. Співробітник науково-дослід. ін-ту архівної справи. Почес. громадянин Дорогобужа, Корочі. Нагородж. орд. Леніна, Вітчизняної війни 1 ст., Червоної Зірки.

Ісаковського вулиця, розташована у житломасиві Весела Дача Ц.-Міськ. р-ну. Закладена у 50-х. Розвитку набула в 60-х. До 1975 мала назву вулиця Сєрова. Довж. 420 м, ширина 7 м. Має 45 держ. будинків. Вкрита відсівом, багата на зелені насадження. Названа на честь рос. поета Ісаковського Михайла Васильовича (19.1.1900, Смоленська обл. – 20.7.1973, Москва). Герой Соц. Праці (1970). Автор зб. “Провінція” (1930), “Майстри землі” (1931), віршів, пісень (“Катюша”, “І хто його знає” ін.), перекладів творів Т. Г. Шевченка, І. Франка, Лесі Українки ін. Держ. премія СРСР (1943, 1949). Обслуговує 25 в/з.

“Іскорка”, зразковий хореографічний дитячий колектив Довг. комплексу позашкільної роботи створен. у верес. 1990 за ініціативою Н. О. Шульц. Займаються діти від 5 до 15 років. Пропагує укр. народ. танець. Створено 19 постановок. Виготовлено 167 костюмів. З 1997 зразковий. Лауреат фестивалів "Україно моя” (1997), “Ярмарок пісень” (Дніпропетровськ, 1998), “Арабески” (Нікополь, 1998), “Танок не має меж” (Дніпропетровськ, 2001).

“Іскорка”, клуб школяра діяв у Дзерж. р-ні у 80-90-х. Об'єднував школярів, які відвідували гуртки і секції за інтересами. Вихованці брали участь у виставках, фестивалях і конкурсах.

“Іскра”, добровільне спортивне товариство діяло в 50-х. Об'єднувало спортсменів вищих і середніх спеціальних навчальних закладів. У Кр. Розі налічувало до 3 тис. спортсменів. Серед основних видів спорту футбол, бокс, легка атлетика.

“Іскра”, клуб школяра діяв в Інгулецьк. р-ні у 80-90-х. Об'єднував школярів, які відвідували гуртки і секції за інтересами. Вихованці брали участь у виставках, фестивалях і конкурсах.

“Іскра”, клуб школяра діяв в Жовт. р-ні у 80-90-х. Об'єднував школярів, які відвідували гуртки і секції за інтересами. Вихованці брали участь у виставках, фестивалях і конкурсах.

“Іскра”, шахта ШУ “Суха Балка” введена у 1925 – 1926 в результаті реконструкції і відбудови рудника. Мала дерев'яний копер, володіла малою потужністю. Працювало до 80 чол. Розробка велася на горизонті до 200 м. Практичне значення втратила після 1933. Із

введенням шахт ім. Шильмана і “Північна” певного часу використовувалася як допоміжна.

Іскренко Іван Вікторович (7.3.1925, Вінницька обл.). Гірнич. керівник. Зак. КГРІ (1951). Уч. ВВВ з серп. 1944. У 1951 – 1957 нач. дільниці ш. “Комунар” РУ ім. Дзержинського, нач. ш. “Північна” ім. Валявка, голов. інж. ш. ім. ДПУ РУ ім. Ілліча. У 1957 – 1961 голов. інж. Рахманівськ. РУ. У 1962 – 1970 голов. інж. РУ ім. Ілліча. У 1971 – 1976 викладач. КГРІ. Канд. тех. наук (1967). Автор наук. праць. Нагородж. орд. Вітчизняної війни 2 ст., знак. “Шахтарська слава” 3 ст.

Іскрівська вулиця, розташована у захід. частині Довг. р-ну. Закладена в 20-х. Розвитку набула в 30, 50-60-х. До 1975 мала назву провулок Іскрівський. Довж. 2 тис. м, ширина 9 м. Має 112 приват. будинків, проживає 253 чол. Вкрита асфальтом, багата на зелені насадження. Розташована братська могила воїнів. Обслуговує Залізничне в/з.

Іспанське земляцтво, створене у 1961 за ініціативою В. Гомеса. Нараховувало до 100 сімей. Діяв клуб, бібліотека. Після смерті іспанського диктатора Франко в 1975 самоліквідувалося у зв'язку з виїздом багатьох іспанськ. сімей на Піренеї. Голови В. Гомес, Х. Беніт.

Іспанських політв'язнів вітальний лист, на адресу керівництва з-ду “Криворіжсталь” надійшов 4.8.1934 з нагоди пуску першої домни. Лист підписав 51 в'язень форту Велінацера в Іспанії, серед них Ю. Дельнего, Гранциско, П. Блезгерес. Лист сповнений повагою до трудових досягнень будівельників КМЗ.

Історико-крєзнавчий музей міський, відкрит. у січ. 1960. У його створенні взяли участь учасники рев. подій на Криворіжжі, ветерани праці, викладачі вузів, працівники тр-ту “Кривбасгеологія”. Знаходився у підвальному приміщенні по пр. К. Маркса. Діяли науково-метод. і ветеранів ради. У 1964 споруджене спеціальне приміщення по вул. Каунаській. Художнє оформлення здійснював колектив художників Моск. ком-ту декоративно-прикладного мистецтва під керівництвом І. Зинов'єва і В. Першина. Відкриття відбулося 21.2.1968. За цей час зібрано близько 75 тис. експонатів, відкриті відділи природи, археології, етнографії, ВВВ, культури і сучасності. Організовуються виставки, екскурсії. Щороку відвідує до 25 тис. чол. Має філії у Терн. р-ні, музей-квартиру Г. І. Синиці, виставочний зал. Директори Л. С. Золотарьов, Ю. К. Піскунов, І. О. Данилюк, Я. Г. Ракітін, В. І. Черниш, Н. А. Петрова, Н.Б.Пісна.

Історична вулиця, розташована в житломасиві ЖКК № 26 центр. частини Жовт. р-ну. Закладена в кінці 40-х. Довж. до 400 м, ширина 7 м. Має 8 будинків. Вкрита асфальтом, багата на зелені насадження. Обслуговує 13 в/з.

Історична геологія, підгалузь науки, що об'єднує загальне розуміння “геологія” і вивчає історію Землі.

Історії кафедра, створена у 1930 у скл. Криворізьк. ін-ту профосвіти. Розвитку набула з організацією пед. ін-ту. Працювали К.К.Могаричова, А.П.Матвієнко, П.Л.Варгатюк, А.В. Дольчук, А.П.Артюшевський, М.О.Пихонін, А.А.Матрос. У 1985-1991 діяла кафедра історії КПРС. У сучас. статусі діє з 1991. Науковці брали участь у створенні фундаментальних праць "Історія міст і сіл України", "Історія України".

Істукан, язическький слов'янський бог.

Ісупов Олександр Пилипович (1909, Іваново – лют. 1945, Маутхаузен, Австрія). Полковник (1943). Навчався в Іваново-Вознесенськ. технологіч. ін-ті. В авіації з 1931, зак. льотну школу. Уч. ВВВ з лип. 1941 у скл. 81 АП і 5 гв. АП АДД. Бомбив дальні ворожі об'єкти. З 1943 ком-р 306 ШАД. Визволяв Донбас, Кр. Ріг. Керував діями дивізії під час введення у прорив кінно-мех. групи ген. І. О. Плієва. 24.3.1944 збитий на територ. Миколаїв. обл. Пораненим потрапив у полон. Один з керівників підпілля у концтаборі Маутхаузен. Люто закатований. Пам'ятник в Іваново. Нагородж. орд. Червоного Прапора (3), Червоної Зірки.

Іткін Леонід Михайлович (4.10.1927, Кр. Ріг). Чл. СЖУ (1960). Зак. КГРІ (1966). Уч. ВВВ з 1944. У 1944 – 1960 служив в армії, редагував газ. “На боевой вахте”. З 1960 пом.

машиніста електровоза, інж., нач. бюро техвідділу ПівдГЗК. Літописець ком-ту. Автор 10 книг про ПівдГЗК, 20 наук. праць. Нагородж. орд. Вітчизняної війни 2 ст., Червоної Зірки.

Ішкова Марія Георгіївна (6.2.1922, Орлов. обл.). Драматург. Зак. Криворізьк. педін-т (1941). У 1922 перебувала на спец. поселенні в Мурманськ. обл. З 1944 учитель СШ № 37, з 1949 на творч. роботі. П'єси "Коли любиш вірно" (1957), "Зрада" (1965, у співавтор.), "За велінням серця" (1971), "Жарт" (1975). Ставилися у театрах України, Росії, США, Канади.

Іщенка П. С. (засл. гірник України (1960), трудова діяльність пов'язана з РУ ім. Кірова. Працював бурильником. Ударник п'ятирічок, переможець змагань. Біографіч. даних не виявлено.

Іщенко Алла Іванівна (18.3.1949, Кіровоград). Засл. працівник промисловості України (1986). Освіта середня. У 1973 – 1991 майстер пошивного цеху швейної фаб-ки. Переможець змагань, ударник п'ятирічок. Брала участь у випуску нових зразків одягу.

Іщенко Анатолій Сергійович (15.11.1935, Херсон. обл.). Госп. керівник. Зак. Дніпропетров. ін-т інж.-залізнич. тран-ту (1958). У 1958 – 1966 майстер, виконроб, у 1966 – 1970 голов. інж. БУ № 8, у 1970 – 1975 секретар парткому, з 1975 заст. керуючого, з 1992 голов. інж. тр-ту "Криворіжшляхводбуд". Раціоналізатор. Нагородж. орд. Трудового Червоного Прапора, "Знак Пошани".

Іщенко Дмитро Іванович (8.11.1904, Запорізька обл. – 15.1.1971, Київ). Відом. геолог. Зак. Дніпропетров. ун-т (1938). У 1938 – 1941 асистент кафедри мінералогії ДГІ. У 1941 – 1944 геолог цинк. ком-ту Ачи-Сай у Туркестані. У 1944 – 1962 нач. тех. відділу Криворізьк. геологіч. тр-ту. Викладав у КГРІ. Відкрив поклади доломітів, вивчив геологію і генезис руд Кривбасу. Канд. геол.-мінерал. наук. Удостоєн. особист. подяки Й. В. Сталіна за відкриття запасів свинцевих руд в Туркестані. З 1961 ст. наук. співробітник Ін-ту мінерал. ресурсів АН України. Автор 50 наук. праць.

Іщенко Микола Іванович (12.9.1964, Кр. Ріг). Пром. керівник. Зак. Київ. ін-т народ. госп-ва (1985), КГРІ (1992). Вихованець СШ № 22. З 1987 економіст, заст. голови профкому, заст. нач. планового відділу, заст. нач. директора, з серп. 2001 директор, голова правління ВАТ "Кривбасвибухпром". Умілий організатор виробництва. Продуктивно використовує економіч. знання. Уч. міжнарод. нарад з проблем впровадження вибуху у гірнич. промисловості. Автор наук. праць.

Іщенко Олександр Олексійович (3.9.1953, Кременчук). Засл. тренер Україна. Зак. Криворізьк. педін-т, Вищу школу тренерів. Грав за команди "Металург" (Запоріжжя), "Зірка" (Кіровоград). Володар Кубка України з футболу (1973-1975). Тренував футбольні команди "Папірник" (Малин), "Хімік" (Житомир), "Поліграфтехнік" (Олександрія), "Зірка-НІБАС" (Кіровоград), "Нива" Вінниця, "Таврія" (Сімферополь), "Прикарпаття" (Івано-Франківськ). З серп. 2002 голов. тренер "Кривбасу". Входив до п'ятірки кращих тренерів України.